SLOVO PRAVDY

1/2012

ISSN 1451-1991

Obsah

Slovo pravdy

Číslo 1/2012 Ročník XI

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

Obnovenie mysle (3) – Rimanom 12:2 2

Pane, chceme vidieť Ježiša (Jána 12:20–50) 4

Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (32) 6

Úvod do biblických proroctiev 9

Budúcnosť s tisícročným kráľovstvom, alebo bez neho? (6) 11

Modlitby bez slov 13

Zápalné obete a obete za hriech (2) 14

Vodcovstvo (8) 16

Charizmatické hnutie (3) 18

Balámove podobenstvá (3) 20

„Ty si môj Syn“ (2) 22

Dobré zvesti z Neba 24

Preskočím vás 25

Obnovenie mysle (3) – Rimanom 12:2

M. Hayward, Faversham

TROJITÁ VÝZVA

V liste Rimanom 12:2 nás apoštol Pavel povzbudzuje k obnoveniu mysle trojnásobnou výzvou: „Prosím vás teda, bratia, pre rôzne milosrdenstvo Božie, aby ste ta dali svoje telá v živú obeť svätú a ľúbu Bohu, rozumnú to vašu svätoslužbu. A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale sa premeňte obnovením svojej mysle, aby ste skúšali, čo je vôľa Božia, to, čo je dobré, ľúbe a dokonalé!“

Podľa prvej výzvy sa máme podriadiť Božej vôli, podľa ktorej sme boli spojení s Kristom po Jeho vzkriesení. To znamená, že starý človek je ukrižovaný a my sme sa stali spôsobilí vydať svoje telá Božiemu zámeru s nami. Aby to u nás apoštol dosiahol, pripája druhú výzvu, aby sme sa vzdali sveta a jeho módy. Termín móda v tomto prípade neoznačuje iba štýl obliekania (aj keď ho zahŕňa: dokonca aj vo svete sa bežne priznáva, že spôsob obliekania odráža vnútorný postoj – ležérne oblečenie znamená ľahostajný postoj), ale spôsoby (zvyklosti) sveta vo všetkých svojich prejavoch. Neprispôsobovať sa svetu teda znamená nenechať sa formovať jeho vonkajšími prejavmi. Veriaci sa stotožnením s Kristom stávajú ukrižovaní svetu (porov. Gal. 6:14), a preto sa mu nemôžu pripodobniť vnútorne. Môžeme sa však prispôsobiť navonok – módou či usporiadaním života podľa svetských stereotypov. V zásade nie sme z tohto sveta, ale musíme sa zachovať od zlého aj v praxi. (Jána 17:15)

Tretia výzva nás nabáda k premeneniu. Sloveso premeniť predstavuje našu duchovnú realitu. Sme z Boha, nie zo sveta, a čím viac upriamujeme pozornosť na nové veci, do ktorých nás Kristus uviedol, tým viac sa meníme podľa Božích predstáv. Preto ďalej apoštol píše o skúmaní, čo to vlastne dobrá, ľúba a dokonalá Božia vôľa je. V tomto kontexte je ňou stav, kedy budeme oddaní Bohu. Vyjadrenie nachádza v konaní opísanom vo zvyšku epištoly, začínajúc používaním duchovných darov.

Skúmanie Božej vôle sa odohráva pred, a nie až po udalosti.

ZNALOSŤ BOŽEJ VÔLE

Ak sme sami seba predložili ako živú obeť a zároveň sa rozhodli neprispôsobovať sa svetu, ale sa premieňať obnovením mysle, potom budeme poznať Božiu vôľu natoľko, aby sme sa mohli vyhnúť všetkému, čo sa Mu nepáči. Vopred budeme vedieť, ako sa v tej–ktorej situácii zachovať, pretože sa budeme riadiť zásadami a nie okolnosťami.

Takýto postup sa myslí pod slovným spojením „zkúšať, čo je vôľa Božia“. Skúmanie Božej vôle sa odohráva pred, a nie až po udalosti. Abrahámov sluha (Eliezer) mohol vydať svedectvo, že ho „viedol Hospodin na ceste“. (1.Moj. 24:27) Po Abrahámovej inštruktáži sa vydal na cestu, čo korešpondovalo s Božou vôľou. Neskôr, v kritickom okamihu na modlitbe prosil, aby s ňou jeho konanie naďalej harmonizovalo. Výsledkom bolo dokonanie dokonalej Božej vôle, keďže do Mesiášovho rodokmeňa bola včlenená Rebeka.

POKROK V PRAVDE

Uvedené pravdy sa ďalej rozvíjajú v liste apoštola Pavla Kološanom. Epištola Rimanom nás necháva takpovediac na zemi, chodiac v novote života so vzkrieseným Kristom. Avšak epištola Kološanom nás posúva ďalej výzvou, aby sme hľadali nebeské veci: „A tak jestli ste vstali z mŕtvych s Kristom, hľadajte veci, ktoré sú hore, kde sedí Kristus po pravici Boha.“ (Kol. 3:1)

Pavel na nás apeluje, aby sme aktívne a nepretržite hľadali veci, ktoré sú hore, pretože sme boli vzkriesení spolu s Kristom. Kristus vystúpil na nebesia a tam by sme aj my mali smerovať naše srdcia. On sám povedal, že „kde je váš poklad, tam bude aj vaše srdce.“ (Mat. 6:21) Pri putovaní do zasľúbenej zeme sa rozhodlo

dva a pol izraelského kmeňa ako svoje bydlisko uprednostniť divokú predjordánsku oblasť, pričom im to Boh povolil (Boh často necháva voľný priechod našim telesným žiadostiam, aby sme sami videli, ako nerozumne konáme a zmenili to).

Podmienkou však bolo, aby pred usadením prekročili spolu s ostatnými kmeňmi Jordán. To demonštruje skutočnosť, že aj keď má každý veriaci účasť na Kristovej smrti, pochovaní a vzkriesení (čo znázorňuje prechod cez Jordán), nie každý si aj privlastní veci, do ktorých bol uvedený. Keďže je spokojný s kompromisom a polovičatosťou, tak si ani neuvedomuje, čo všetko má Boh pre každé svoje dieťa prichystané. Je poučné, že tak konalo dva a pol kmeňa. Polovica kmeňa Manasses prekročila Jordán a vrátila sa späť, ale druhá polovica ostala a zaujala svoj dedičný územný podiel. Príčinou absencie prvej polovice teda nebola rozdielna výchova alebo prostredie, ale iba prostý nezáujem.

KRISTUS SEDÍ V NEBESIACH

Je dôležité vedieť, kde sa nachádza Kristus, pretože by sme tam mali orientovať náš záujem. Keďže sa Kristus nie prechodne, ale natrvalo usadil na čestnom mieste výnimočnej slávy, ide teda o najvyšší a najvznešenejší záujem. Kresťanov v Kolosách navštevovali jedinci, ktorí sa ich snažili vyučovať kombinácii judaizmu a gnosticizmu. Judaizmus je židovská náboženská prax bez viery. Gnosticizmus je náuka, ktorá tvrdí, že má vyššie poznanie ako kresťanstvo, špekulatívne hierarchizuje anjelov a pod. Jej súčasný ekvivalent je hnutie New Age, ktoré vychádza z panteizmu. Kristus však stojí nad týmto všetkým, pretože sa nachádza na najvyššom piedestáli slávy. Veriaci sa tak nemusia báť, že budú „zajatí filozofiou a prázdnym zvodom podľa podania ľudí, podľa živlov sveta“, ale sa môžu venovať veciam „podľa Krista“, veciam, s ktorými je On spojený. (Kol. 2:8)

Pokračovanie nabudúce

„A Daniel si položil na srdce, že sa nebude poškvrňovať pokrmom kráľovým a vínom, z ktorého on pije. A prosil náčelníka dvoranínov, žeby sa nemusel poškvrňovať.“ (Daniel 1:8)

Z Danielovho proroctva si o ňom hneď môžeme všimnúť niekoľko vzácnych vecí. Bol mužom:

čistoty – Písmo nehovorí ani o najmenšom jeho poškvrnení

princípu – rozhodol sa nepretržite zachovávať Božie štandardy

modlitby – ani kráľovský rozkaz nemohol zmeniť jeho denné obecenstvo s Bohom.

Sme aj my takými ľuďmi? Z Danielovho života sa okrem toho, že Boh v ňom našiel zaľúbenie, môžeme naučiť, že vernosť Bohu je často aj spôsobom ako nájsť milosť a priazeň u človeka. (1:9) Kiežby nám Boh pomohol byť takýmito Danielmi!

„A vyznane veľké je tajomstvo pobožnosti: Boh zjavený v tele, ospravedlnený v Duchu, zjavený anjelom, kázaný pohanom, uverené mu na svete, hore vzatý v sláve.“ (1.Tim. 3:16)

Celý prvý list Timoteovi hovorí o Božom spôsobe jednania. Boží spôsob už nemôže byť lepší. Je to tak v každej oblasti. Kto by napríklad mohol vymyslieť a vykonať lepší plán spasenia stratených? On sa postaral, aby bol Kristus Spasiteľ zjavený v tele, ospravedlnený Duchom, zjavený anjelom, kázaný pohanom, uverené mu na svete, a na koniec hore vzatý v sláve. To bol vznešený plán! Ľudia ho nemôžu zlepšiť. Musia ho iba jednoducho prijať.

Pane, chceme vidieť Ježiša (Jána 12:20–50)

J. Gibson, Derby

Zákon Starej Zmluvy umožnil pohanom mať úžitok z náboženstva Izraela. (2.Moj. 12:48–49) Rachab a Rút sú toho prvé dôkazy. Aj v Novom Zákone našli pohania sklamaní bezbožným pohanstvom duchovnú útechu v čistote Izraelovho uctievania Boha. V 12. kapitole Jánovho evanjelia prišli pohanskí prozeliti (pohania obrátení na Židovstvo) do Jeruzalema pomodliť sa počas sviatku Pascha, a pravdepodobne boli svedkami Kristovho triumfálneho vchodu do Jeho hlavného mesta. Vtedy pristúpili k Filipovi s prosbou: „Pane, chceme vidieť Ježiša!“ (v.21) Ich úprimná túžba vyústila v jedno z najjasnejších vysvetlení významu Golgoty v Písme. Odhalila nám Spasiteľov vlastný pohľad na Jeho nevyhnutne potrebné utrpenie. (v.20–36) To nás učí, že kríž prišiel v presne stanovený čas: „Prišla hodina.“ (v.23) Boh usporiadal dejiny tak, aby pri príchode Jeho milovaného Syna bolo všetko na správnom mieste. (Gal. 4:4) Chladná, bezohľadná túžba Ríma po rozšírení hraníc zaistila, že sa narodil na správnom mieste (Mich. 5:2; Luk. 2:1–4), a že zomrel práve tým správnym spôsobom, ukrižovaním – rímskym spôsobom popravy. (v.32–33; Žalm 22:16) Nikto nemohol urýchliť alebo odložiť Jeho smrť (Jána 7:30; 8:20), lebo zomrel v určený čas. (Rim. 5:6) Kríž oslávil Boha a Krista. (v.23,28) Práve tu sa stretla „Milosť a pravda; spravodlivosť a pokoj sa bozkali.“ (Žalm 85:10) Na Golgote Boh úplne zjavil Svoju lásku k hriešnemu svetu (Jána 3:16) a Svoju dokonalú spravodlivosť, pretože Mu Kristova smrť umožnila „byť spravodlivým a ospravedlňujúcim toho, kto verí v Pána Ježiša.“ (Rim. 3:26) Kríž bol chodníkom Syna človeka k Jeho vlastnej sláve (Luk. 24:26) a základom, na ktorom mohla žiariť Jeho morálna vznešenosť. To bolo dôkazom, že bol pravým človekom. Keď Ho udierali, zostali mu sinky; a keď Ho zranili, krvácal. (Iza. 53:5) Aj tým sa ukázal ako skutočný človek, že keď Mu zlorečili On nezlorečil (Iza. 53:7; Jak. 3:6–8; 1.Pet. 2:23), ale sa modlil za Svojich nepriateľov. (Mat. 5:44; Luk. 23:34) Kríž zároveň potvrdil, že je Božím milovaným Synom, vždy podriadeným Otcovej vôli (Luk. 22:42), ktorý vyhľadával Otcovu slávu. (Jána 12:28)

Kríž bol chodníkom Syna človeka k Jeho vlastnej sláve.

Ohromný význam kríža a nekonečné požehnania, ktoré po ňom nasledovali, zobrazuje sejba. Kristova smrť, podobne ako keď padne pšeničné zrno do zeme a zomrie, priniesla mnoho úžitku. (v. 24) Tento prírodný zákon – život zo smrti – je pravdivý aj pre učeníctvo.

Ak človek, ktorý miluje tento život, priľne srdcom k zemskému majetku, úspechu a sláve, stratí všetko. Ale veriaci, ktorý sa pre Krista zrieka samého seba, ktorého cieľ je dosiahnuť večnú odplatu, Kristovu prítomnosť a Otcovu česť (v.26), obráti sa voči svetskému systému chrbtom, odumrie mu. (Rim. 6:1–14; Gal. 2:20; 6:14) Systém sveta bol odsúdený na Golgote. (v.31) Utrpenie Krista nielen zverejnilo jeho podstatu ako satanove kráľovstvo, ktoré žije jeho duchom, koná jeho dielo, ale aj spečatilo vyvrhnutie kniežaťa sveta von. (Žid. 2:14; Zjav. 12:10) Kríž **tiahne** všetkých ľudí ku Kristovi ako silný magnet (v.32); nakoniec sa Mu každý pokloní, už či dobrovoľne alebo nedobrovoľne. (Fil. 2:10) Kristove ukrižovanie navyše uzavrelo obdobie Jeho jedinečného svedectva na zemi a otvorilo nové obdobie duchovnej tmy pre svet, ktorý Ho zavrhol. „Ešte krátky čas je svetlo s vami. Choďte, dokiaľ máte svetlo, aby vás nezachvátila tma. A ten, kto chodí vo tme, nevie, kam ide.“ (v.35) Keď Spasiteľ zdôraznil túto poslednú skutočnosť, „odišiel a skryl sa pred nimi“. (v.36)

Žiaľ, Izrael ako národ zavrhol Krista. (v.37–44) Izraelskí vodcovia naplánovali Jeho vraždu, a hoci Ho zástupy vzrušene uvítali ako Mesiáša, verejná mienka sa rýchlo zmenila. Mnohí z tých, ktorí predtým volali: „Hosanna, požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom, Kráľ Izraelov“ (v.13) zrazu kričali: „Ukrižuj Ho!“ (Mat. 27:23) Stalo sa to napriek tomu, že „vykonal tak mnoho divov pred nimi“. (v.37) Nevera, spojená s úmyselným odmietaním Božieho milovaného Syna, vyvolala zaslepenie, ktoré predpovedal prorok Izaiáš: „Oslepil ich oči a zatvrdil ich srdce, aby očami nevideli,

srdcom nerozumeli a neobrátili sa, aby som ich neuzdravil.“ (v.40) Niektorí z vysokopostavených Židov dokonca napriek vlastnému presvedčeniu, že Pán Ježiš bol Mesiáš, odmietli Ho vyznať, pretože sa obávali vylúčenia zo synagógy. (v.42) Boh predivne požehnal tento národ, „ktorých je synovstvo i sláva i zmluvy i zákonodarstvo i svätoslužba i zasľúbenia, ktorých sú otcovia a tí, z ktorých pošiel Kristus podľa tela“ (Rim. 9:4–5), a napriek tomu zostal v nevere, čo potvrdzuje, že len pravé dielo milosti v ľudskom srdci môže priniesť spasenie. Ani najväčšie divy vykonané Kristom nevypôsobia spasiteľnú vieru.

Charakteristické črty Jeho služby

Ján končí túto časť súhrnom Kristovej verejnej služby (v.44–50), ktorá bola určená všetkým bez rozdielu v tom zmysle, aby počuli Jeho hlas. „Ježiš zvolal“ (v.44), aby počuli Jeho slová. Bolo to tak i keď Pán Ježiš pritom učil Svojich učeníkov v súkromí vrchnej dvorany (Jána 13–17) a napriek tomu, že v čase Jeho služby sa odvrhnutie Izraela stalo neodvratným. Preto hovoril v podobenstvách, aby pred zástupmi skryl pravdu. (Mat. 13) Väčšia časť Jeho posolstva a skutkov bola verejná. Množstvo ľudí malo príležitosť si ju vypočuť. Jeho učenie však nebolo nikdy určené na to, aby vyvolalo iba súhlas s náboženskými ideálmi. Malo viesť každého z nich k **viere v Neho** a spaseniu. „Ten, kto verí vo mňa“; „kto verí vo mňa.“ (v.44,46) Jeho divy potvrdzovali, že Mu išlo presne o to. Boli mesiášskymi poverovacími listinami, skutkami nesmiernej láskavosti, ktoré reagovali na potreby ľudí, a dôkazmi Jeho božstva. Ich poslaním bolo priviesť ľudí k poznaniu, že iba On je jediným riešením ich duchovnej chudoby. Ďalšia črta Kristovej pozemskej služby bola nepretržitá, dokonalá poslušnosť a jednota s Otcom. „Ten, kto verí vo mňa, neverí vo mňa, ale v toho, ktorý ma poslal“; „Lebo ja som nehovoril sám od seba, ale ten, ktorý ma poslal, sám Otec, mi prikázal, čo mám povedať a čo hovoriť.“ „Ako mi povedal Otec, tak hovorím.“ (v.44,49,50) Táto večne trvajúca jednota s Bohom úzko súvisí s pravdou, že Syn bol úplným zjavením Otca. V minulosti sa dal Boh ľuďom poznať rôznym spôsobom. Najskôr prostredníctvom majestátneho a krásneho stvorenia (Žalm 19:1–6; Rim. 1:20), neskôr cez svedectvo Božích prorokov v Izraeli (Žid. 1:1). Nikdy však nebolo Božie zjavenie také nepoškvrnené, čisté a nepretržité – porovnateľné zo svitom slnka – ako vtedy, keď bol Pán Ježiš v ľudskom tele. On je „odbleskom jeho slávy a obrazom jeho podstaty“. (Žid. 1:3) A tak mohol Spasiteľ vyhlásiť: „kto mňa vidí, vidí toho, ktorý ma poslal“; „Ja som prišiel svetlo na svet.“ (v.45–46) Pre mnohých, ktorí v Neho odmietli uveriť a neprijali Jeho slová, sa Jeho pozemská služba a Jeho slová stali základom ich budúceho odsúdenia. (v.47–48)

Táto večne trvajúca jednota s Bohom úzko súvisí s pravdou, že Syn bol úplným zjavením Otca.

My sami sme nikdy telesne nevideli Krista, ale „jednako v Neho veríme a tak plesáme radosťou nevysloviteľnou a oslávenou.“ (1.Pet. 1:8) Kiežby sa stala túžba pohanských prozelytov – „chceme vidieť Ježiša“ (v.21) – našou každodennou modlitbou. Iba vtedy, keď Ho budeme chcieť viac poznať (Fil. 3:8) a túžiť po Jeho príchode (Rim. 8:23), budú naše životy menej závislé na svetských veciach; budeme menej hrešiť; a v miestnych zboroch bude omnoho menej sporov.

„A Boh zotrie každú slzu z ich očí, a smrti už viacej nebude ani žalosti ani kriku, ani bolesti viacej nebude, lebo prvé veci pominuli.“ (Zjav. 21:4)

Tento verš je veľkým potešením. Mnohí veriaci dnes prechádzajú obdobím veľkej bolesti a utrpenia, už či na tele pre nemoc, alebo v srdci pre iné príčiny. Emocionálna bolesť, ktorá obťažuje dušu a bolesť zo straty tých, ktorých sme milovali, môže byť často veľmi silná. Koľko toho ale môžeme zniesť, keď vieme, že máme pred sebou zaistenú večnosť, kde viac nebude miesto pre akúkoľvek bolesť.

Deuteronomium – Piata kniha Mojžišova (32)

John Riddle, Cheshunt

LEBO HOSPODIN TVOJ BOH, SA PRECHODÍ PROSTRED TVOJHO TÁBORA“

(Prečítajte si kapitolu 23:9–25)

V našej predchádzajúcej úvahe sme povedali, že táto kapitola môže byť nasledovne rozdelená:

1. čistota zhromaždenia Hospodinovho (v.1–8)
2. osobná hygiena (v.9–11)
3. verejné zdravie (v.12–14)
4. ochrana utečencov (v.15–16)
5. zakázané veci (v.17–18)
6. poskytovanie financií (v.19–20)
7. vykonávanie sľubov (v.21–23)
8. zásoba pre hladného (v.24–25)

1. Čistota zhromaždenia Hospodinovho (v. 1–8)

Dôvodom zákazu vstupu „do zhromaždenia Hospodinovho“, či už trvalého (v. 1–6), alebo dočasného, ktoré umožňovalo vstup tretej generácii rodených Edomitov a Egypťanov (v. 7–8), zdôrazneného v týchto veršoch, bolo udržiavanie čistoty uprostred Božieho ľudu. Nikdy nesmieme zabudnúť na to, že „Tvojmu domu sluší svätosť, Hospodine, na večné časy“ (Žalm 93:5), a to platilo vtedy, i teraz.

2. Osobná hygiena (v. 9–11)

Teraz prechádzame od „zhromaždenia“ k „táboru“, a v tomto prípade dokonca k vojenskému táboru: „Keď vyjdeš táborom na svojich nepriateľov… vyjde von za tábor, nevojde do tábora… vojde do tábora.“ Obsahom slov „každej zlej veci“ je zreteľne „všetko nečisté“ (Raymond Brown). Vykladači Písma Robert Jamieson, A. R. Fausset a David Brown vo svojich komentároch na tomto mieste uvádzajú „zvyky osobnej nedbanlivosti a nečistoty.“ (Porovnaj s 3.Moj. 15:1–6) Nemôžeme ignorovať jasný význam týchto veršov (i tých, ktoré nasledujú): majú dobrý všeobecný i praktický zmysel. Boh od Svojho ľudu očakáva dodržiavanie zásad osobnej hygieny. Staré porekadlo nám pripomína, že „čistota nasleduje hneď za bohabojnosťou“. Zároveň je potrebné si pripomenúť, že základnou podmienkou úspechu v duchovnom boji je osobná morálna a duchovná čistota. Predsa platí: „Keby som bol hľadel na neprávosť vo svojom srdci, nebol by vyslyšal Pán.“ (Žalm 66:18) Hoci majú slová „seba ostríhaj čistého“ (1.Tim. 5:22) istý význam v kontexte tohto textu, je s nimi spojený aj nadčasový zmysel. Nasledujúca časť s tým úzko súvisí:

3. Verejné zdravie (v. 12–14)

U týchto veršov niet žiadnych pochybností o ich význame. „Tábor“ musí mať príslušné sociálne zariadenia. Ako sme si to už mohli všimnúť v súvislosti s inými vecami (pozri 22:8), Hospodin nezabúda na „zdravie a bezpečnosť“. Jeho slovo je ohromne praktické. Ak berieme do úvahy okrem iného aj tropické podnebie a šírenie nebezpečných nákaz, bolo potrebné urobiť všetky opatrenia proti ich šíreniu. W. T. McBride poukazuje na to, že z technického hľadiska sa výraz „nečistá vec“ (ervat davar) opäť objavuje aj v 5.Moj. 24:1.

Tu je opäť zdôraznené ponaučenie z predchádzajúcich veršov. (v.9–11) Božia svätosť určovala každodenné správanie Jeho ľudu. Raymond Brown poznamenáva: „Základom tejto osobnej starostlivosti a verejného blaha sú hlboké teologické dôvody“. Pozri 14. verš: „Lebo Hospodin, tvoj Boh, sa prechodí prostred tvojho tábora, aby ťa vytrhoval a aby vydal tvojich nepriateľov pred tebou, preto bude tvoj tábor svätý, aby nevidel u teba nijakej mrzkej veci, pre ktorú by sa odvrátil od teba.“ Toto vyhlásenie najlepšie vystihuje a pripomína Božiemu ľudu, že On je všadeprítomný („sa prechodí v prostred tvojho tábora“), všemohúci („aby ťa vytrhoval a aby vydal tvojich nepriateľov pred tebou“) a vševediaci („aby nevidel u teba nejakej mrzkej veci“). Azovi musel Boh

pripomenúť, že „oči Hospodinove chodia sem a tam po zemi“ (2.Par. 16:9), a dobre robíme aj my, ak pamätáme na to, že: „Ty si silný Boh, ktorý vidíš.“ (1.Moj. 16:13)

Nesmieme zabudnúť ani na to, že Pán Ježiš „sa prechádza pomedzi sedem zlatých svietnikov“. (Zjav. 2:1) On iste videl v Efezskom zbore vážny nedostatok a varuje ich, že sa od nich bude musieť „odvrátiť“ ak túto záležitosť nedajú do poriadku. Každý zbor si musí „poznamenať, naučiť sa a vnútorne stráviť“ toto vážne ponaučenie. C. O. Coates veľmi vážne a jasne hovorí o tomto predmete: „Ak sa pripravíme o Božiu prítomnosť a Jeho moc, nebudeme mať dosť sily na boj. Zárukou Jeho prítomnosti je posvätenie, ktoré odstraňuje každú nemiestnu vec.“

4) Ochrana utečencov (v. 15–16)

Uvítanie, ktoré je určené „sluhovi (otrokovi, zbehovi), ktorý sa utiekol k tebe od svojho pána“ dôrazne svedčí o tom, že ide o cudzinca. „S tebou bude bývať v tvojom strede, na mieste ktoré si vyvolí v niektorej z tvojich brán, kde sa mu bude ľúbiť. Nebudeš ho utláčať.“ Podľa slov Jamiesona, Fusseta a Browna úplne jednoznačne ide o sluhu „Kananitov alebo niektorých blízkych národov, ktorý bol trápený týraním alebo bol prehováraný prijať iné náboženstvo; odbehol, aby našiel útočištné miesto v Izraelovi.“ V 1.Sam. 30:11–15 si môžeme čítať o mladom mužovi z Egypta, ktorý je označený ako „sluha amalechitského muža“. Hoci ho nie je možné celkom presne označiť za služobníka, ktorý ušiel od svojho pána, nechcel sa k nemu vrátiť. Boží ľud mal odzrkadľovať láskavosť, ktorú im On preukázal v tom čase, keď boli sami podrobení otroctvu. (5.Moj. 26:5–9) Utečenci mali byť prijatí so súcitom. Nemali ich „zastrašovať, vykorisťovať a vydať späť“. Je potrebné poukázať aj na to, že tento princíp neporušil ani Pavel, keď vrátil Onezima Filemónovi, pretože ho mal prijať nie ako sluhu, „ale viac ako sluha, milovaný brat, predovšetkým mne,“ vraví Pavel, „a o koľko viacej tebe i v tele i v Pánovi.“ (Filem. 16) Aby nám C. A. Coates pomohol, aplikuje tieto slová nasledovne: Tieto verše „sú nádherným dotykom milosti evanjelia… Boží ľud má poskytnúť útočisko každému utečencovi z otroctva hriechu, sveta a satana.“

5) Zakázané veci (v. 17–18)

Zatiaľ čo nám tieto verše pripomínajú, že zvrátené pohlavné zvyky sú Bohu vždy ohavné a odporné (Rim. 1:26–27), kladie sa tu zvláštny dôraz na zákaz vnášania poškvrnených peňazí do „domu Hospodina, svojho Boha, nech by to bolo z akéhokoľvek sľubu“. Súvisí to predovšetkým s kananejskými náboženskými zvykmi, z ktorých bola podľa Raymonda Browna „väčšina nepríjemne nemorálna“. Až mráz prechádza po chrbte z toho, keď si čítame ako kráľ Aza uznal za potrebné odstrániť zo zeme tých, „ktorí sodomili–smilnili, a… všetky ukydané modly, ktorých boli narobili jeho otcovia.“ (1.Kráľ. 15:12) A že rovnako aj Joziáš musel „rozboriť domy tých, ktorí sodomili – smilnili, ktoré boli v dome Hospodinovom, v ktorých ženy tkali domce pre háj.“ (2.Kráľ. 23:7) Všimnite si, že hoci sú títo ľudia známi vo svete pod rôznymi označeniami, Boh ich menuje „sodomiti“ – smilníci. To isté pomenovanie sa používa na vyjadrenie prichádzajúceho hnevu.

Wm. T. McBride poukazuje na to, že v 18. verši sa spomínajú obidva rody, mužský i ženský: „Ty (mužský rod) nevnesieš mzdy smilnice (ženský rod), ani platu psa do domu Hospodina, svojho Boha, nech by to bolo z akéhokoľvek sľubu“ a vysvetľuje, že „Izraelita (muž) prináša do chrámu peniaze, ktoré mieni zaplatiť nevestke, pretože si myslí, že tak sa zapáči chrámovej prostitútke… V tomto prípade ide o to, že Boh vopred vedel, že v neskorších dejinách tohto národa budú existovať chrámové nevestky, akými sa vyznačovali predovšetkým pohanské národy, a On takúto prax výslovne zakazuje.“ Podľa Gesenia (Geseniov Hebrejsko–Chaldejský Lexikon k Starému Zákonu) sa slová „plat psa“ týkajú tých, ktorí sodomili – smilnili. Podľa jeho vlastných slov: „Z dôvodu podobnej zvrátenosti, akú je možné vidieť u psov, dostali toto označenie aj „scorta virilia“ t. j. mužskí prostitúti“.

6) Poskytovanie financií (v. 19–20)

Boží ľud mal byť starostlivým spoločenstvom a to sa týkalo aj pomoci v chudobe. Keď sa Izraeliti ocitli vo finančných ťažkostiach do takej miery, že už nemali dostatok peňazí na zabezpečenie obživy pre svoju rodinu (v súvislosti

s tým si všimnite výraz „úrok pokrmu“), mali im poskytnúť pomoc, ale žiadny Žid pritom nemal získavať peniaze z bratovho nešťastia. „Nepožičiaš svojmu **bratovi** na úrok, úrok od peňazí, úrok od pokrmu ani na úrok od nijakej veci, ktorá sa požičiava na úrok… svojmu **bratovi** nepožičiaš na úrok.“ (V čase Nehemiáša týmto príkazom opovrhovali. Neh. 5:7,10) Ak nebudeme hovoriť o širšom obecenstve Pánovho ľudu, miestny zbor by aj dnes mal mať podobný starostlivý pohľad. „A kto by mal majetok tohto sveta a videl by svojho brata, že má nedostatok, a zavrel by pred ním svoje srdce, ako potom zostáva v ňom láska Božia?“ (1.Jána 3:17) Je úplne jasné, že Izrael nemal byť „dobročinnou inštitúciou“. Požičiavanie peňazí cudzincom s úrokom bolo viac–menej spravodlivé. Nesmelo však niesť ani najmenší znak „zákerného konania“, alebo narušenia práv. Takéto obchodnícke spôsoby sa však nemali vyskytovať medzi **Božím ľudom.** (Porovnaj s: 5.Moj. 15:1–3) Na duchovné vzťahy platia vyššie štandardy ako na čo aj najlepšie obchodné záležitosti. Musíme si tiež všimnúť, že vzájomná starostlivosť Božieho ľudu takýmto spôsobom môže priniesť krajine prosperitu: „aby ťa požehnal Hospodin, tvoj Boh, vo všetkom, na čo siahne tvoja ruka na zemi do ktorej ideš, aby si ju zaujal do dedičstva“. To stojí za preskúmanie. Je škoda, že existujú aj také zbory, ktoré venujú zásadnú pozornosť (a oprávnene) „slovu zákona“, ale ktorým chýba starostlivosť, záujem, teplo a praktické obecenstvo, ktoré toto Pánove „nové prikázanie“ obsahuje. On povedal: „Nové prikázanie vám dávam – aby ste sa milovali navzájom; tak ako som vás miloval, aby ste sa aj vy tak milovali navzájom. Po tom poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď budete mať lásku medzi sebou.“ (Jána 13:34–35) Koľko požehnania prešlo pomimo nie preto, že by bolo naše učenie zlé, ale preto, že sme **my** boli zlí?

7) Vykonávanie sľubov (v. 21–23)

Tieto verše je potrebné čítať v súvislosti s veršami z Kazateľa 5:4–7: „Keby si sľúbil Bohu sľub, neodkladaj ho splniť…“ a 4.Moj. 30:2: „Keby muž sľúbil Hospodinovi sľub… nezruší svojho slova; všetko, ako čo vyšlo z jeho úst, tak učiní.“ Anna neodkladala uskutočnenie svojho sľubu. „A sľúbila sľub“ a využila prvú príležitosť, aby ho naplnila: „Potom, keď ho odstavila (Samuela), odviedla ho so sebou… do domu Hospodinovho do Síla, a chlapča bolo ešte malé.“ (1.Sam. 1:11,24) Pán Ježiš o tom hovorí v Mat. 5:33–37 a pripomína nám, že sa musíme vyhýbať ľahkomyseľným a unáhleným slovám.

Nikto od nás nepožaduje nejaké zvláštne sľuby – v Písme sú sľuby vždy dobrovoľné – no napriek tomu aj my **robíme** sľuby Bohu. Kto z nás nikdy nespieval slová piesne: „O, Ježišu sľúbil som **slúžiť** Ti až do konca?“ Musíme byť ľuďmi, ktorí držia svoje slovo – voči Bohu i voči ľuďom. Pozri Žalm 66:13–14: „A preto vojdem do tvojho domu so zápalnými obeťami; splním ti svoje sľuby, to, čo vyriekli moje rty, a povedali moje ústa vtedy, keď mi bolo úzko.“ Ak jednáme opačne, znamená to „pôsobiť, aby hrešilo tvoje telo“. (Kaz. 5:6) Pavel nabáda Korinťanov: „Ale teraz i to učiniť vykonajte (hovorí o dare pre strádajúcich svätých v Judsku) aby, ako bola ochota chcieť, bola tak aj vykonať z toho, čo máte.“ (2.Kor. 8:11) Boh iste plní Svoje sľuby. Abrahám vedel, že „to, čo Boh zasľúbil, je mocný aj učiniť.“ (Rim. 4:21) Máme konať v úcte pred Bohom i pred ľuďmi. Ak dávame sľuby, ktoré nemôžeme splniť, je to neúctivé voči Bohu. „Hovoriť mnoho nie je bez hriechu; ale ten, kto zdržuje svoje rty, má rozum.“ (Prísl. 10:19) Aké tragické je to, keď máme vydať počet a musíme povedať „že je to omyl“. (Kaz. 5:6) Nesmieme zabudnúť ani na manželské sľuby. Pán počúva aj tie, a očakáva, že budú držané v úcte, hoci niekedy sú manželské sľuby (a dúfame, že naozaj len veľmi zriedkavo) sprevádzané manželskými nedorozumeniami!

8) Zásoba pre hladného (v. 24–25)

Táto zásoba bola určená skôr pre hladného pútnika, ako pre „cudzinca… sirotu… vdovu“. (Pozri sa na toto v 5.Moj. 24:19–22) Učeníci Pána Ježiša trhali týmto spôsobom „klasy obilia“ v sobotný deň (Marka 2:23). Žiť zo susedovho obilia však bola iná vec, a to bolo zakázané. Nikdy nesmieme odoprieť pomôcť občerstviť Boží ľud. V prípade židovského majiteľa pôdy: „Boh bol dobrý a štedrý voči majiteľovi vinice a obilného poľa. On si mohol dovoliť zdielať sa s tou hojnosťou s inými.“ (Raymond Brown) Ani my na to však nesmieme zabúdať.

Úvod do biblických proroctiev

J. Hay, Comrie

PREHĽAD

Budúcnosť

Ľudí vždy zaujímala budúcnosť a túžba po jej poznaní sa nezmenšila ani poznaním modernej vedy. Počas Biblických dní sa vábenie okultizmu rozšírilo vďaka Nabuchodonozorovej túžbe po vedení (Ezech. 21:21), a v starodávnych Filipách sa veštenie tešilo všeobecnej priazni. (Skut. 16:16) Tento trend pokračuje až dodnes. Horoskopom, rôznym tabuľkám, seansám a predpovedaniu šťastia patrí významné miesto v súčasnej modernej spoločnosti. Naša ľahkoverná spoločnosť prijíma proroctvá Nostradama a *Biblický kód* Michaela Drosnina. Veriacim ľuďom na rozdiel od toho postačuje jediný bezpečný prameň informácií o budúcnosti, ktorým je Božie Slovo. Jeho prehlásenia sú jasné a nepotrebujú počítač k odokrytiu tajného kódu. Jeho predpovede sú spoľahlivé. Starozákonné proroctvá popisujúce prvý príchod Pána Ježiša sa naplnili s pozoruhodnou presnosťou. To nám umožňuje dôverovať predpovedaným okolnostiam súvisiacim s Jeho druhým príchodom.

Výzva na Prebudenie

Bez toho, aby veriaci upadli do pasce vysvetľovania Biblie vo svetle súčasných udalostí, je medzi nimi všeobecne rozšírený názor, že svetové udalosti spejú ku svojmu vyvrcholeniu. Po celej planéte je rozšírené zdesenie a znepokojenie ľudí spôsobené politickými udalosťami a zdanlivo nekonečnou reťazou prírodných nešťastí. Úplne bežné sú vyhlásenia, ako napr.: „Takto to už nemôže dlho pokračovať!“, „Kam to všetko povedie?“, „Niečo sa musí stať!“ Ľudia vôbec nevedia, čo „to“ je, ale tí, ktorí veria Biblii, môžu doplniť chýbajúce miesta a poukázať na Písma, ktoré predpovedajú celú reťaz udalostí, ktoré sa musia odohrať, ktoré vyvrcholia kraľovaním Pána Ježiša na tomto svete na dobu tisíc rokov.

V jednej zo svojich kníh hovorí Dr. Tatford o malom dievčati, ktoré počítalo odbíjanie hodín na dedinskom námestí. Raz kvôli mechanickému problému tieto hodiny odbili trinásťkrát. Bežala domov a povedala matke: „Ešte nikdy nebolo tak neskoro!“ To, čo my nazývame znamením časov, všetkým ostatným ľuďom svedčí: „Ešte nikdy nebolo tak neskoro.“ Súčasné okolnosti by pre driemajúci svet mali byť výzvou na prebudenie. No, žiaľ, skeptici ostatných dní ešte stále hovoria: „Kde je to zasľúbenie o Jeho príchode?“ (2.Pet. 3:3–4)

Svetové udalosti

Novozákonní veriaci nikdy neboli učení, že majú vyhliadať znamenia približujúcich sa udalostí. Často sa v Písme opakuje, že nečakali na znamenia, ale očakávali Syna. (1.Tes. 1:10) Nemusíme sledovať dennodenne správy a hľadať určité znamenia Jeho blížiaceho sa príchodu. Už sme spomenuli, vývoj udalostí na svete potvrdzuje presvedčenie, že „sa priblížil Pánov príchod“. (Jak. 5:8) Európa nezadržateľne smeruje k federálnemu usporiadaniu, čo je vo svetle Biblického proroctva veľmi zaujímavé. Rusko sa formuje do pozície svetovej veľmoci a má pozitívny vzťah voči Iránu, čo nadobúda veľký význam s ohľadom na to, že obidve krajiny budú súčasťou širšej koalície, ktorá v budúcnosti zaútočí na Izrael. (Ezech. 38–39) Krajiny Ďalekého východu sa stávajú lídrami svetového obchodu, ktorý úzko súvisí s ich vojenskými možnosťami. Zdá sa, že práve to bude hlavným faktorom pri príprave scény udalostí opísaných v knihe Jánovho Zjavenia. Neustále zmeny situácie na Strednom východe a neprestávajúce nepriateľstvo udržiavajú Izrael v centre pozornosti sveta a to je miesto, kde sa odohrá záverečná dráma ľudských dejín.

Súčasné okolnosti by pre driemajúci svet mali byť výzvou na prebudenie.

Morálny stav

Morálny stav posledných dní opisuje niekoľko počiatočných veršov 3.kapitoly 2.listu Timoteovi. Nachádza sa tam priamy opis súčasných okolností. Mnohé z týchto vecí samozrejme vždy patrili medzi základné črty ľudskej spoločnosti, nikdy sa však nestalo, že by tieto veci zasiahli celý spoločenský systém, ako sa to deje teraz. Ľudia sa už ani nesnažia skryť to, čo kedysi patrilo medzi spoločensky neprijateľné chovanie; hriech zostával skrytý, teraz sa vystavuje na obdiv verejnosti – „sláva v ich hanebnosti“. (Fil. 3:19) Bude stačiť, ak uvedieme niektoré prehlásenia z 2.Tim. 3, opisujúce súčasnú dobu. „Lebo to budú ľudia… dychtiví“. Túžba po bohatstve je v spoločnosti hlboko zakorenená bez ohľadu na to, či ide o podvod na najnižšom stupienku spoločenskej škály, alebo na úrovni finančnej a ekonomicko–politickej elity na strane druhej, ktorí sú schopní svojou chamtivosťou zraziť na kolená celý bankový systém.

Pre veriacich ľudí je dôležité, aby vedeli, že sa blíži záver doby milosti a príchod Pána Ježiša,

Spomína sa tu aj problém neukáznenej mládeže – alarmujúcej črty našej spoločnosti. Slovo „skazení“ je opisom morálneho úpadku, ktorý zapustil svoje korene v šesťdesiatych rokoch minulého storočia a ohromne prekvitá v promiskuite a perverznosti dnešných dní. „Bez lásky“ spôsobuje prudký nárast rozvodov a zneužívania detí. Zdôrazňuje sa aj odmietanie náboženstva v prospech milovania rozkoše; náboženstvo je označené za bezmocné. Je tu aj poznámka o taktike okultistov, ktorí prenikajú do domovov nič netušiacich kontaktov.

Niekto by mohol poznamenať, že tieto verše je možné aplikovať len na západnú spoločnosť, ktorá je, pokiaľ ide o počet obyvateľov, len zlomkom z celého počtu ľudí na svete. V skutočnosti sa však vďaka pokroku v komunikácii rozšírili skazonosné štandardy a štýl života západnej spoločnosti po celom svete. Ničia zmýšľanie a morálku sveta. 3.kapitola 2.listu Timoteovi opisuje všeobecne platné podmienky na celom svete, nielen miestne. Pre veriacich ľudí je dôležité, aby vedeli, že sa blíži záver doby milosti a príchod Pána Ježiša, a tým dôležitejšia je aj potreba našej služby pre Neho. Pamätajte na to, že On povedal: „Kupčite, kým neprídem!“ (Luk. 19:13)

Cieľ

Cieľom týchto článkov je uviesť čitateľa do predmetu Biblických proroctiev. Budeme sa snažiť o čo najelementárnejší prístup, pretože si uvedomujeme, že tieto úvahy môžu čítať aj mladí, resp. krátko obrátení veriaci, ktorí možno skúmajú tieto pravdy po prvý raz. Pre mnohých čitateľov to bude len opätovné pripomenutie právd, ktoré poznajú už mnoho rokov, ale veríme, že to pre nich bude užitočné na „povzbudenie vašej čistej mysle upomínaním.“ (2.Pet. 3:1) Nechceme tým povedať, že budeme k tomuto predmetu pristupovať jednoduchým spôsobom, čo by mohlo byť trochu mylné, pretože je potrebné pripustiť, že táto téma nie je jednoduchá. Boh neumiestnil všetky informácie o tomto predmete na tú istú stranu Písma. Aby sme dostali celkový obraz, musíme skutočne prejsť mnoho drobných detailov od 1. knihy Mojžišovej až po Zjavenie Jána, a prosiť, aby nám Pán pomohol umiestniť všetky kúsky tejto skladačky na správne miesto. Počas predchádzajúcich rokov prezentovali mnohí vykladači Biblie rôznorodé náhľady na tieto prorocké udalosti. V týchto úvahách sa budeme držať tej línie, ktorá sa zaoberá učením o vychvátení cirkvi pred Veľkým súžením, a záverečným Kristovým tisícročným kraľovaním nad svetom.

Chronológia hlavných udalostí

Je potrebné všimnúť si štyri hlavné udalosti a ich chronologické poradie. Predpovede o ostatných veciach sú sústredené okolo týchto štyroch hlavných udalostí. Ak nám to Boh umožní, v nasledujúcich úvahách budeme venovať priestor tomu, prečo je potrebné tieto udalosti vidieť práve v uvedenom poradí. Prvým je *Vychvátenie veriacich.* Hlavná časť učenia o ňom sa nachá-

dza v 1.Tesal. 4:13–18. Odporcovia vychvátenia veriacich tvrdia, a celkom oprávnene, že tento výraz sa v Biblii nikde nenachádza. Svetský slovník definuje toto slovo nasledovne: „vytrhnutie a odnesenie“, takže hoci sa toto slovo v Písme neobjavuje, jeho zmysel je obsahom slovesa „vychvátení“. (1.Tes. 4:17) Slovo „vychvátenie“ neopisuje zostúpenie Pána Ježiša, ale **vynesenie svätých hore**, ale Jeho zostúpenie bude signalizovať ich odstránenie: „Maran–ata“ – Náš Pán ide. (1. Kor. 16:22)

Po vychvátení veriacich nasleduje *Veľké súženie.* Toto slovné spojenie sme prebrali z ev. Matúša 24:21. Počas istého časového úseku bude svet zakúšať s ničím neporovnateľné utrpenie, ktoré by viedlo k vyhladeniu ľudského rodu, ak by trvalo dlhší čas. Väčšia časť knihy Zjavenia sa zaoberá opisom hrôzy tohto obdobia súženia.

Na konci súženia príde tretia hlavná udalosť – *Zjavenie v sláve.* Toto slovné spojenie používame preto, aby sme opísali návrat Pána Ježiša priamo na zem. Pri vychvátení zostúpi len do povetria, ale pri Jeho zjavení v sláve príde priamo na zem a premôže veľké armády sveta, ako to opisuje Zjavenie Jána 19:11–21.

Štvrtou významnou budúcou udalosťou je Tisícročné kráľovstvo. Nazýva sa tak preto, že Kristove kraľovanie na svete bude trvať tisíc rokov. Toto slovné spojenie sa v Zjavení Jána 20:1–10 nachádza šesťkrát. Po Svojom zjavení (to je ďalšie slovo, ktoré Písmo používa na opis Jeho ukázania v sláve), ustanoví na tomto svete Svoje kráľovstvo a bude kraľovať počas celého tohto obdobia.

Budúcnosť s tisícročným kráľovstvom, alebo bez neho? (6)

David McAllister, Livingstone, Zambia

6. ÚPLNOSŤ BOŽIEHO PROGRAMU

Veríme, že na to, aby sa naplnil Boží plán s týmto svetom, musí ešte na zemi nastať kraľovanie Pána Ježiša Krista na dobu 1000 rokov. Keď Boh stvoril svet i to ostatné na ňom, všetko bolo „dobré“. (1.Moj. 1) On ustanovil človeka, aby bol hlavou všetkému stvoreniu. (1.Moj. 1:26,28) To sa píše v Žalme 8:7: „Učinil si ho (človeka) vládcom nad dielami svojich rúk; všetko si položil pod jeho nohy.“ Ale potom, čo do toho vstúpil hriech, pisateľ listu Židom cituje a komentuje tento Žalm slovami: „teraz ešte nevidíme, že by mu bolo všetko poddané.“ (Žid. 2:8) V každom prípade však tento verš (prostredníctvom slov „ešte nevidíme“) poukazuje na to, že čas naplnenia ešte len nastane. Ten čas sa nazýva „budúci svet“. (v.5) A je úplne zrejmé, že ten Muž, o ktorom sa tam hovorí, je Pán Ježiš Kristus. (v.9–10)

Ako a kedy sa to stane? Podľa predstavy odporcov Tisícročného kráľovstva nikdy nenastane čas, kedy by mala byť na tejto zemi obnovená jej počiatočná sláva. Podľa nich budú všetky veci pokračovať tak, ako je to teraz až do konca, kedy príde všeobecné vzkriesenie, všeobecný súd, zničenie zeme a nastane večný stav. Podľa tejto predstavy sa nikdy nenaplnia slová vzorovej modlitby Pána Ježiša (Luk. 11:2): „Nech príde tvoje kráľovstvo! Nech sa stane tvoja vôľa ako v nebi, tak aj na zemi“, ktoré sa týkajú tohto súčasného sveta.

V Starom Zákone sa nachádza mnoho výrokov o budúcom požehnaní na zemi (už sme niektoré spomenuli v predchádzajúcej úvahe a nebudeme ich znova opakovať), ktoré Nový Zákon potvrdzuje. „Celé stvorenstvo“, ktoré „spolu vzdychá a spolu bolestí“, bude „oslobodené od služby porušenia v slobodu slávy detí

Božích.“ (Rim. 8:21–22) Takéto zvláštne proroctvo by sa sotva mohlo naplniť „v živloch rozpálených ohňom“ podľa 2.Petr. 3:10, ktorý opisuje skôr zánik terajšieho stvorenia ako jeho vyslobodenie! Oheň, ktorý tu Peter opisuje, celkom iste príde, ale nie prv ako skončí slávne obdobie 1000–ročnej vlády Krista na tejto zemi. Božia vôľa sa bude diať práve na tejto zemi počas 1000 rokov ešte predtým, než ju zničia živly rozpálené ohňom, a než budú stvorené nové nebesia a nová zem.

Také miesta, ako 14. kapitola Zachariáša, by nemali žiadny význam, ak by sa netýkali presne tejto zeme. Hovorí sa tam, že Pán Ježiš bude stáť na Olivovom vrchu (v.4) a Zachariáš ďalej opisuje aké veľké topografické zmeny sa vtedy odohrajú: tento vrch sa rozdvojí na dve časti (v.4), objaví sa voda (v.8) a vytvorí sa rovina (v.10). Ak by bola pravda, že okamžitým účinkom príchodu Pána Ježiša bude rozplynutie všetkého, Zachariáš by to iste zaznamenal a nespomínal by také podrobnosti o zmenách, ktoré na týchto miestach nastanú a nemohli by sa udiať v tom prípade, ak by odporcovia Tisícročného kráľovstva mali pravdu. Je isté, že je lepšie veriť Zachariášovým slovám tak, ako sú napísané. Pri návrate Pána Ježiša na zem nastanú zmeny, ale odohrajú sa na tej zemi, na ktorej teraz žijeme, na miestach, ktoré sa nachádzajú na súčasných mapách. Ba čo viac, keďže Zachariáš opisuje topografické zmeny a nie rozpad zeme na atómy, bolo by múdre, keby sme akceptovali slovo tak ako je napísané, že sa pri príchode Pána Ježiša stane práve to, a nechajme rozkladanie na atómy a opätovné založenie zeme (z 2.Pet. 3) tam, kam patrí – na omnoho neskorší čas.

Pri návrate Pána Ježiša na zem nastanú zmeny, ale odohrajú sa na tej zemi, na ktorej teraz žijeme.

Keď bol Pán Ježiš tu, ukrižovali Ho. Odišiel ako zavrhnutý Kráľ. A ešte stále je zavrhnutý. Je to konečný stav, pokiaľ ide o tento svet? Nebude snáď na tejto zemi, kde bol zavrhnutý, nikdy kraľovať? Áno, bude! Aké sú požehnané slová Zachariáša 9:10: „Jeho panstvo bude od mora k moru a od Rieky až po konce zeme.“ On bude panovať nad týmto svetom, kde bol zavrhnutý – odmietnutý.

Žalm 2:1–3 opisuje nenávisť národov voči Pánovi Ježišovi. Žalmista však tiež vyjadruje zbytočnosť ich odporu: „Ale ja som ustanovil svojho kráľa nad Sionom, vrchom svojej svätosti.“ (v.6) To sa bez akejkoľvek pochybnosti týka budúceho kraľovania Pána Ježiša Krista (slová v 7. verši: „Ty si môj syn, ja som ťa dnes splodil“, ktoré sú citované aj v Skutkoch 13:33; a citát z 2. Žalmu v Skutkoch 4:25–27 potvrdzujú, že sa to týka Jeho). Čitatelia tohoto Žalmu iste nebudú pochybovať o tom, že práve „Sion“ je tým vrchom, na ktorom stojí Jeruzalem (Žalm 48:12), a iste už porozumeli aj tomu, že prehlásenie, ktoré obsahuje 6. verš, sa týka Mesiášovho kraľovania v pozemskom Jeruzaleme. Nie je žiadny dôvod na to, aby mohol ktokoľvek hodiť cez palubu doslovné naplnenie tohto krásneho Mesiášskeho proroctva. V liste Židom 12:22 je zapísané prehlásenie: „Ale ste pristúpili k vrchu Sionu a k mestu živého Boha, nebeskému Jeruzalemu“, ktoré hovorí, že všetci veriaci v tomto čase dostali podiel na duchovných požehnaniach, spojených s nebesiami, na mieste Božieho prebývania, ktorého obrazom je Sion a pozemský Jeruzalem. V žiadnom prípade to však nevyvracia tie citáty Písma, ktoré o Ňom hovoria ako o panujúcom Kráľovi v pozemskom Jeruzaleme.

Keď išiel Pán Ježiš posledný raz ulicami Jeruzalema, ľudia volali: „Preč s týmto človekom.“ (Luk. 23:18) Keď Ho znovu uvidia, budú hovoriť: „Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom.“ (Mat. 23:39) To mesto, ktoré Ho zavrhlo, Ho radostne prijme. Postaví Svoj trón priamo tam, a od neho sa rozšíri požehnanie ku všetkým národom.

Popieraním budúceho Kristovho kraľovania nad zemou, ktoré bude mať centrum v Jeruzaleme, odporcovia vlastne popierajú životne dôležitú časť Božieho programu pre túto zem. Božie zasľúbenia tomuto svetu sa môžu naplniť iba doslovným Kristovým kraľovaním na zemi v budúcnosti.

Modlitby bez slov

C. Logan, Botswana

Slávny skladateľ Felix Mendelssohn zložil veľký počet skladieb pre sólový klavír, ktoré pomenoval „Piesne bez slov“. Ich neobyčajné pomenovanie obhajoval vysvetlením, že to neznamená, že by city vyjadrené prostredníctvom tejto hudby boli nejasné a neurčité, ale naopak, sú vyjadrené tak jasne a intenzívne, že ich slová nemôžu dostatočne vystihnúť.

Toto nám pripomína tie obdobia našich životov, kedy prechádzame ťažkými skúškami a slová nie sú schopné vystihnúť naše pocity. Buďme si však istí, že Pán vie a rozumie. On počuje nevyslovené modlitby a súcití s našimi najvnútornejšími pocitmi a hlbokými túžbami našich sŕdc aj vtedy, keď sú vyjadrené iba stonom alebo vzdychom, slzou, pohľadom alebo výzorom.

Povzdych

V Písme sa môžeme dočítať, že Pán vzdychol pri dvoch príležitostiach. Prvá z nich sa stala vtedy, keď Ho konfrontovali s ťažkou situáciou hluchonemého človeka. „A vzhliadnúc do neba zavzdychol a povedal mu: Efatha! Čo je: Otvor sa!“ (Mar. 7:34) Môžeme len hádať, čo bolo príčinou Jeho povzdychu, ale je pravdepodobné, že sa stotožnil s bremenom, ktoré tento postihnutý muž nosil po mnohé roky.

Omnoho silnejšie slovo je zaznamenané o trochu neskôr (Mar. 8:12): Pán „zavzdychol vo svojom duchu“, keď Ho farizeji vyzývali k poskytnutiu znamenia z neba. V Jeho reakcii sa odzrkadlil zármutok nad ich ustavičnou neverou. Vedel, že ich pohnútky nie sú úprimné a že sa Ho snažili iba pokúšať.

Naše vlastné vzdychy môžu byť odrazom veľkého množstva citov, medzi ktoré patrí: ľútosť, sklamanie a niekedy dokonca aj bezmocnosť alebo beznádej. Pán nás nezanechá v skúškach života, ale sľubuje, že bude s nami a prevedie nás aj vtedy, keď je naša viera malá. On môže utíšiť búrku a priniesť pokoj do našich znepokojených myslí a sŕdc.

Ston

Príbeh Lazarovej smrti je plný citov. Pán Ježiš mohol vidieť jeho koniec hneď na začiatku, a predsa jednal s láskou, trpezlivosťou a súcitom. Zachvel sa v duchu a bol znepokojený, keď videl Máriu a Židov, ktorí prišli, aby s ňou plakali. (Jána 11:33) Pri tejto príležitosti sa prejavila Máriina úzkosť spôsobená Jeho zdanlivým oneskorením: „Pane, keby si bol tu býval, môj brat by nebol zomrel.“ (v.32) Prechovávali v sebe aj ostatní pocity nenávisti? Môžeme si to všimnúť na ich vyhlásení, ktoré je evidentne silnejšie ako Máriine: „Či nemohol tento, ktorý otvoril oči slepého, učiniť aj to, aby tento nezomrel?“ (v.37) Ich slová spôsobili, že Pán Ježiš opäť zastonal, keď prišiel k hrobu. (v.38) Bol zarmútený tým, že Mu neporozumeli.

V liste Rimanom je zaujímavý verš (8:26), ktorý poukazuje na to, že niekedy nastane aj taký čas, kedy pre našu vlastnú slabosť nevieme, ako by sme sa mali modliť. V takých okolnostiach nám prichádza Svätý Duch na pomoc a modlí sa za nás, vysvetľuje pred Božím trónom naše nevysloviteľné stony. Táto pravda nás povzbudzuje a potešuje.

Slza

Pri Lazarovom hrobe nastala chvíľa, kedy Spasiteľ mlčky zaplakal, (Jána 11:35) Niektorí z tých, ktorí tam boli, si to všimli a správne usúdili, že to je dôkaz Jeho hlbokej lásky voči tomu, ktorý odišiel. Pán Ježiš skutočne miloval celú túto rodinu (Máriu, Martu i Lazara) a bol im vďačný za ich láskavosť a pohostinnosť, keď Ho prijali do svojho domu. On s nimi zdieľal pocit straty pri tom rozdelení, ktorý im smrť priniesla a Jeho tiché slzy boli dôsledkom zármutku srdca.

Po ukrižovaní sa Mária Magdaléna išla pozrieť na hrob, ale naplnil ju pocit úzkosti, keď zistila, že je prázdny. Myslela, že Pánovo telo niekto vzal. Ako tak stála vonku pri hrobe, začala plakať, ale netrvalo to dlho. (Jána 20:11) Keď sa obrátila, uvidela neďaleko stáť muža. V rannom svetle ho považovala za záhradníka, ale keď na ňu zavolal jej menom, zistila, že je to Pán! Vedomie Jeho prítomnosti v čase úzkosti a tiesne môže osušiť aj naše slzy.

Pohľad

Keď Pán Ježiš vošiel do chrámu a rozhliadol sa naokolo, videl všetko a nič Mu neušlo. (Mar. 11:11) Navonok sa mohlo zdať, že je to centrum náboženskej aktivity a horlivosti; v skutočnosti však ukrývalo vysokú mieru pokrytectva a úžery, čo spôsobilo, že sa tam Spasiteľ cítil nepohodlne a vnímal, že je nevítaným návštevníkom. Bez slova sa obrátil a odišiel z chrámu i toho mesta, aby strávil noc v Betánii.

O ďalšom mlčanlivom pohľade, ktorý hovoril za všetko,

si čítame vtedy, keď Ho Peter tretí raz zaprel: „Vtedy Pán obrátiac sa pozrel na Petra, a Peter sa rozpamätal na slovo Pánovo, lebo mu povedal: Prv ako dnes zaspieva kohút, tri razy ma zaprieš. A Peter vyšiel von a plakal horko.“ (Luk. 22:61–62) Ten jediný prenikavý pohľad roztopil Petrovo srdce.

Iní na Neho hľadeli s nádejou, že naplní ich potreby a On ich všetkých vypočul. Ján Krstiteľ vyzýval hriešnikov v núdzi, aby na Neho hľadeli ako na Božieho Baránka, ktorý ich zbaví hriechu. Mnohí z nás sa na Neho takto zahľadeli a na základe toho sme dostali podiel na večnom požehnaní.

Dotyk

Pri mnohých príležitostiach uzdravoval Pán Ježiš dotykom. Výnimkou neboli ani malomocní, ktorí boli vylúčení zo spoločnosti. (Mar. 1:40–41) Je možné, že niektorí z nich neokúsili ľudský dotyk už dlhý čas: starostlivosť manžela alebo manželky, objatie dieťaťa, podanie ruky priateľa, na všetko to mohli iba vzdialene spomínať – kým neprišiel On! Nevyhýbal sa im ako ostatní členovia spoločnosti, ale vystrel ruku a vrátil im dokonalé zdravie. Keď sa dostaneme do styku s tými, ktorí sú nemocní a trpia, hoci ich nemôžeme zbaviť nemoci, náš jemný dotyk im môže vyjadriť lásku a súcit.

Môžeme sa dočítať o jednej nemocnej žene, ktorá sa rozhodla dotknúť aspoň podolku Jeho rúcha, ak sa už nebude môcť dotknúť priamo Neho. Neustále krvácanie ju neprestajne oslabovalo a vyčerpávalo. K tomu sa pridalo aj sklamanie z neschopnosti lekárov pomôcť jej. Náklady na liečbu ju navyše zanechali úplne bez peňažných prostriedkov. Kristus bol jej poslednou nádejou. Možno sa bála i hanbila stretnúť priamo so Spasiteľom, ale jej dotyk predstavoval zúfalé volanie o pomoc. To volanie nezostalo nepovšimnuté, bola ihneď úplne uzdravená Jeho všemohúcou mocou. (Mat. 9:20–22)

Povzdych, ston, ani slza nezostali nepovšimnuté; túžobný pohľad a prosebný dotyk nikdy nie sú prehliadané – Kristus ich všetky okúsil. Veľa pre Neho znamenajú a On na ne reaguje s láskou a súcitom. Slová mladého Škótskeho básnika Michaela Brucea sú vhodným zhrnutím našej krátkej úvahy: „Na každej bodavej bolesti, ktorá trhá srdce, Muž bolestí svoj podiel nesie.“

Zápalné obete a obete za hriech (2)

Martin Hayward, Anglicko

V prvej úvahe sme sa zaoberali mnohými rozdielmi medzi zápalnou obeťou a obeťou za hriech. Uvažovali sme o prvých troch zo šiestich. Teraz sa budeme zaoberať ostatnými tromi.

PRÍJEMNÁ VÔŇA ALEBO PRUDKÁ NEVÔĽA

Zápalná obeť bola obeťou sladkej vône. Boh mal záľubu v tom, čo zobrazovalo Krista. O Noachovej obeti, ktorú priniesol po potope, je zaznamenané, že Boh zavoňal jej príjemnú vôňu upokojujúcu. (1.Moj. 8:20–21) Tieto slová je možné doslovne preložiť „vôňa odpočinku“, alebo „upokojujúca vôňa“. Po znášaní zmätku a nepokoja predpotopného sveta mohol Boh konečne odpočinúť pri tom, čo Mu hovorilo o Golgote. Keď videl, že všetky myšlienky ľudského srdca sú zlé, muselo byť Jeho srdce rozrušené. Aké upokojujúce však pre Neho muselo byť to, keď zavoňal príjemnú vôňu Noachovej obeti, ktorá svedčila o účinkoch budúcej Kristovej obete.

Obeť za hriech bola úplne iná, pretože sa pri nej nespomína príjemná vôňa. Bohu je hriech ohavný a nemá v ňom záľubu. Isté je aj to, Bohu nebolo príjemné, keď musel súdiť Svojho Syna. Je síce pravda, že Izaiáš napísal: „Lebo Hospodinovi sa ľúbilo ho tak zdrtiť.“ (Izai. 53:10) Izaiáš opisuje ľúbu Božiu vôľu. V nej našiel záľubu, nie v tom samotnom skutku. Preto, že sa Kristus stal hriechom, musel s Ním Boh zaobchádzať tak, akoby bol On sám tou ohavnou vecou. Z tohto bodu pohľadu nemal Boh z tej veci radosť.

BLÍZKOSŤ ALEBO VZDIALENOSŤ

Zápalnú obeť mali páliť na oltári, ktorý sa na základe toho stal známy ako oltár na zápalné obete. (2.Moj. 40:29) Boh zasľúbil, že práve tam sa bude stretávať so svojim ľudom. (2.Moj. 29:43) Oltár sa stal miestom, kde sa stretávali: Boh, obeť a ľud. Takým miestom bola aj Golgota, lebo Pán Ježiš povedal: „A ja, keď budem povýše-

ný od zeme, všetkých potiahnem k sebe.“ (Jána 12:32)

Väčšia časť obete za hriech sa pálila vonku za táborom, na mieste zavrhnutia. Zápalná obeť zdôrazňuje Kristovu blízkosť s Otcom vo chvíli, keď sa podujal vykonať obeť, zatiaľ čo obeť za hriech vyzdvihuje vzdialenosť, na ktorú bol Kristus od Neho oddelený pre naše hriechy. Prorok v tejto súvislosti povedal o Izraelovi: „Ale vaše neprávosti spravili priehradu medzi vami a vašim Bohom a vaše hriechy skryli pred vami jeho tvár, aby nepočul.“ (Izai. 59:2)

SMEROM K NEBU ALEBO SMEROM DOLE

Zápalná obeť sa musela vyzdvihnúť hore na oltár, krvou sa kropilo vôkol neho a z oltára vystupovala príjemná vôňa smerom hore, takže všetko sa vyzdvihovalo smerom hore do neba. Jánovo evanjelium je „evanjeliom zápalnej obete“. Práve toto evanjelium zdôrazňuje vzťah medzi Synom a Otcom, ktorý je predivne zobrazený v zápalnej obeti. Toto evanjelium tiež hovorí o Kristovom vystúpení hore, prostredníctvom obete.

On sám hovoril Nikodémovi o vystúpení na nebo (Jána 3:13), potom spomenul aj povýšenie na kríž, ako bol pozdvihnutý medený had. (v.14) Najskôr povedal, že Jeho telo sa musí vydať za život sveta. Potom sa opýtal: „Čo, keby ste videli Syna človeka vystupovať hore, kde bol prv?“ (Jána 6:51,62) Odmietol dovoliť Márii dotknúť sa Ho, lebo ešte nevystúpil hore k Otcovi. (Jána 20:17) (Jej kontakt s Ním musel byť duchovný, a mal sa vytvoriť až vtedy, keď sa vráti k Otcovi a pošle odtiaľ Ducha.) Jeho rozhovor s Máriou sa odohral v záhrade, na mieste, kde bol ukrižovaný (Jána 19:41), a tým spojil obeť s vystúpením. O Svojom vystúpení hovoril na mieste Jeho obete. To isté sa stalo aj vtedy, keď sa ukázal anjel Manoachovi a jeho žene, a potom vystúpil hore v plameni zápalnej obete. (Sud. 13:20) Či snáď nie je možné povedať, že omnoho vznešenejším spôsobom Kristus vystúpil hore v plameni Svojej obete? Ján však vystúpenie hore nespomína, akoby tým chcel povedať, že Kristov návrat do neba bol pre Neho hotovou záležitosťou.

Pri obeti za hriech všetko smerovalo dolu. Zviera bolo spálené na zemi, (okrem tuku, ktorý bol spálený na oltári), krv vyliali k podnožiu oltára (okrem tej, ktorou sa kropilo pred oponou alebo na oltáre). Mŕtvola bola ponechaná napospas ohňu, kým z toho všetkého nezostala iba hŕbka popola na zemi. Kam až bol Kristus ochotný ponížiť sa za nás? Neuspokojil sa len so zostúpením na zem. Ponížil sa až do hĺbky utrpenia na Golgote. Avšak Ten, ktorý išiel tak nízko, bol potom vyvýšený tak vysoko. Ten istý Boh a Otec, ktorý vyžadoval Jeho poslušnosť, Ho aj povýšil. (Fil. 2:9)

Okrem všetkých týchto právd je poučné všimnúť si, že Boh starostlivo zachoval charakter Kristovej osobnosti aj v týchto starozákonných obrazoch. Boh je žiarlivým Bohom, žiarlivo stráži Svoju vlastnú slávu i slávu Svojho Syna.

Ako sme už videli, obeť za hriech bola zabitá na tom istom mieste ako zápalná obeť, na severnej strane oltára a pred Hospodinom. (3.Moj. 4:24) Rovnaké miesto bolo svedkom smrti dvoch veľmi rozdielnych druhov obetí. Golgota tiež bola svedkom smrti Toho, ktorý vo Svojej osobe spojil charakteristické črty obidvoch, zápalnej obete i obete za hriech. Ďalej môžeme zistiť, že hoci väčšia časť obete za hriech mala byť spálená vonku za táborom na mieste zavrhnutia a osamelosti, tuk sa mal stať príjemnou vôňou na oltári pre zápalné obete. (3.Moj. 4:8–10) Opäť je napísané, že obeť za hriech mala byť spálená na mieste, kde sa vysýpal popol zápalnej obete, na čistom mieste. (3.Moj. 4:12) Popol zápalnej obete bol obradne zozbieraný a uložený na čisté miesto za táborom. (3.Moj. 6:11) Na tom istom mieste sa pálila aj obeť za hriech, takže keď oheň dokončil svoje dielo, zostala na tom mieste hŕbka popola, ktorá bola zmesou popola zápalnej obete a popola obete za hriech. Môže snáď niečo iné znázorňovať Kristovu integritu, ako to, že aj keď konal ohľadne hriechu na opustenom mieste, predsa bol spojený s Bohom tým, čo hovorilo o Jeho úplnom prijatí? Boh neušetril Svojho vlastného Syna. Vydal Ho do hrôzy Golgoty, ale bol to Jeho vlastný Syn, ktorého tam dal. (Jána 3:16)

Kiežby nám Pán pomohol, aby sme si viac cenili tieto veci, aby sme tak mohli obetovať nášmu Bohu rozumné a úctu prinášajúce obete chvál, ktoré v našich srdciach túži vidieť! „I sami sa ako živé kamene budujte, duchovný dom, sväté kňažstvo, obetovať duchovné obeti, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista.“ (1.Pet. 2:5)

Vodcovstvo (8)

A. J. Higgins, Haddon Heigts, New Jersey

EZDRÁŠ A POVERENIE

Na pleciach vodcov podľa Písma leží zodpovednosť za to, že ostatní veriaci môžu slobodne využívať svoje schopnosti na úžitok celého miestneho zboru a evanjelia. To je jasné učenie listu Efežanom 4:12: „Na zdokonaľovanie svätých ku dielu služby, na budovanie tela Kristovho.“ Medzi takéto prípady, kedy starší prenesú časť svojej zodpovednosti na iných, patrí napr. besiedka, zvestovanie evanjelia, úvodné čítanie Biblie, alebo aj návštevy, ktoré môže konať mladší manželský pár so záujmom o mladých veriacich či tých, ktorí sa len nedávno vzali. Božie Slovo nepredpokladá takú situáciu, v ktorej by celú zodpovednosť niesol jeden jediný človek; ani nezastáva takú myšlienku, že slúžiť by mali len vodcovia. Každý veriaci človek má byť služobníkom – učeníkom. Úlohou vodcov je podporiť takýto rozvoj.

Problémom, s ktorým sa vodcovia zvyčajne potýkajú, je schopnosť preniesť časť zodpovednosti na iných; lebo osoby kategórie A cítia, že dokážu všetko a sú schopní to urobiť lepšie ako iní. Keď však už raz niekoho poveria, pri tejto snahe o prenesenie zodpovednosti sa stretávajú s dvomi nebezpečenstvami: príliš prísne sledovanie úlohy a úplná ľahostajnosť a nezáujem, o už pridelenú úlohu. Tieto nebezpečenstvá sú reálne; vodcovia sú však zodpovední za to, aby používané metódy boli v súlade s Písmom a zverená práca vykonaná na Božiu slávu. Nemôžu k tomu teda zaujať ľahostajný prístup. Sú spoluzodpovední za to, že príslušnou úlohou poveria tých, ktorí na to majú príslušné schopnosti a umožnia rozvoj ich vlastnej osobnosti. Ako je to teda možné dosiahnuť a nevybočiť pritom z tejto úzkej cesty? Aké sú základné princípy odovzdania zodpovednosti iným?

Mnohé vzácne ponaučenia môžeme nájsť aj v Ezechiášovom živote. Zahŕňajú pritom široký rozsah od nápravy a obnovy, viery, ktorá je v ohni skúšok, modlitby, až po prenesenie zodpovednosti. Tento posledný princíp, ktorý je možné vidieť v 2.Paralipomenon 29, je pozoruhodný. Aké sú teda podmienky rozumného odovzdania zodpovednosti v súlade s Písmom?

Menovanie

Ezechiášovi ležala na srdci oprava chrámu, ktorého dvere otvoril už na samotnom počiatku svojho kraľovania. (v.3) Ale bolo potrebné vykonať prácu aj ďalej od dvier; nečistota a porušenosť bola veľká. S ohľadom na to určil Levitov a kňazov, aby začali s čistením domu. Dal im jasné príkazy; presne vedeli, čo sa od nich očakáva. Pri ich úlohe nezostali žiadne nejasnosti. Jasne im vysvetlil svoje pohnútky a význam toho, čo mali urobiť. (v.6–10) Životne dôležitou podmienkou splnenia úlohy je vydanie jasných príkazov, pomocou ktorých je možné dosiahnuť stanovené očakávania a ciele. Každý, kto dostane akúkoľvek úlohu, chce vedieť: „Čo sa odo mňa očakáva?“

Všimnite si tiež, že Ezechiáš si pre túto úlohu vybral správnych ľudí. Boli to ľudia, ktorí mali nielen morálne právo (Leviti podľa rodu), ale i záujem o konanie tejto práce. Oni sa pre túto prácu doslovne „narodili“ a Ezechiáš ich k nej múdro priviedol. Zároveň ich povzbudil pripomenutím, že si ich k tejto úlohe vybral aj Boh. (v.11)

Autorita

Ak niekto dostane úlohu, musí sa vedieť, že má podporu svojich vodcov. Ak ľudia budú vnímať nedostatok dôvery, že ide o previerku ich schopností a každá chyba môže ohroziť ich postavenie, nebudú môcť vykonať úlohu s očakávaným výsledkom. Ezechiáš im múdro pripomenul, že ich si Boh vyvolil konať túto prácu. (v.11) Boh si ich vyvolil a túto autoritu im prostredníctvom Ezechiáša len jednoducho potvrdil. Tí, ktorí dostali úlohu, chcú si byť istí: „Stojíš za mnou?“

Aj v inej súvislosti (31:4–5) Ezechiáš pripravil všetko potrebné k tomu, aby umožnil

povereným uskutočniť ich úlohu. Aplikovane to môže znamenať, že poskytneme mladému veriacemu knihu o práci v besiedke, strávime istý čas pri rozhovore s mladým mužom o tom, ako zvestovať evanjelium, rovnako môžeme stráviť večer s mladým mužom pri príprave úvodu k Biblickej hodine. Nemusíme im pritom hovoriť ako sa to má robiť alebo vnucovať im náš štýl, stačí im pomôcť poskytnutím pár rád a všeobecných princípov.

Dostupnosť

S týmto ďalej súvisí potreba byť k dispozícii pre poskytnutie rady a povzbudenia. Keď slávili Veľkú noc (30:22) bol Ezecháš na čele tých, ktorí ich povzbudzovali v práci. Vodcovia musia byť vždy pripravení poradiť a povzbudzovať. Tí, pre ktorých je táto úloha nová, cítia bremeno novej zodpovednosti a potrebujú povzbudenie i pomoc. Snáď môže existovať taký vzácny jednotlivec, ktorý vyletí z hniezda na prvý pokus, ale väčšina potrebuje podporu a povzbudenie. Tí, ktorí dostali úlohu, chcú vedieť: „Budeš tu pre mňa, ak budem potrebovať pomoc?“

Zodpovednosť

Tým, ktorí pracujú na zverenej úlohe, musíme umožniť niesť celú ťarchu tejto práce bez čo i najmenšieho zasahovania zo strany vodcov. Ezechiáš nechodil každý deň do chrámu, aby videl, čo Leviti a kňazi urobili. Zodpovednosť je v tejto veci veľmi dôležitá. Tí, ktorí pracujú, sa zodpovedajú vodcovstvu zboru. Keď Leviti skončili s prácou, oznámili to Ezechiášovi a podali mu o nej správu. (2.Paral. 29:18–19) To, že sa zodpovedali pred Ezechiášom neznamenalo, že ich mal právo kritizovať a vyhľadávať chyby. So zverením úlohy vždy súvisí možnosť urobiť chybu; nie všetko je možné urobiť presne tak, ako by sme to urobili my. Splnomocnenie so sebou vždy nesie isté riziko neúspechu, čo však neznamená, že konečným výsledkom nemôže byť úspech. Keď Pán Ježiš zhromaždil 12 učeníkov a zveril im úlohu (Mat. 28), neurobil to so žiarivým pohľadom plným optimizmu, že posiela 12 dokonalých mužov. Proces učenia sa je pre nás každodennou realitou a niekedy si vyžaduje aj veľa obetí.

Človek sa stáva užitočnejším len vtedy, ak sa mu dostáva príslušné uznanie.

Prevzatie zodpovednosti je však kritickým faktorom zdravého zboru a rastu pracovníka. Tí, ktorým je zverená úloha, chcú vedieť: „Povieš mi, či to robím dobre?“

Uznanie a Potvrdenie

Všetci, ktorí slúžia, očakávajú svoje konečné potvrdenie a uznanie od Pána Ježiša. No vodcovia môžu podporovať vzrast a užitočnosť takým spôsobom, že prejavia svoje uznanie tým, ktorí dobre konajú to, čím boli poverení a uskutočňujú to, čo mali na mysli aj vodcovia. Ezechiáš ocenil dobrú prácu a dielo Levitov i kňazov tak, že zvolal celý Izrael a obnovil svätoslužbu v dome Hospodinovom. (29:20–26)

Možno práve vďaka tomuto uznaniu a oceneniu boli Leviti privedení k očisťovaniu samých seba, aby tak boli pripravení na ďalšiu službu. (v.34) Človek sa stáva užitočnejším len vtedy, ak sa mu dostáva príslušné uznanie. Preto tí, ktorí sú poverení prácou, chcú vedieť: „Urobil som to dobre?“

„Po všetky dni svojho nazarejstva nebude jesť ničoho z toho, čo pochádza z vínneho kmeňa, od zrna až do šupy. “ (4.Moj. 6:4)

Na jedení ovocia z vínneho kmeňa nebolo nič hriešne. No, nazarej sa ho zriekal, aby mohol pre Boha urobiť niečo zvláštne. Dnes máme právo na mnohé veci, ale sú aj také chvíle, kedy by sme sa ich mali zriekať, aby sme mohli vo väčšej miere slúžiť Bohu. Žijeme v čase, kedy sú vysneným cieľom mnohých ľudí osobné záľuby. Sme ako veriaci pripravení obetovať sa tak, aby mohol byť Boh oslávený?

Charizmatické hnutie (3)

Marcus Cain

ZASĽÚBENIE JAZYKOV

Krátko predtým, než bol Pán Ježiš vzatý do neba a zanechal na zemi svojich jedenástich učeníkov, dal im veľkolepé prikázanie: „Iďte po celom svete a kážte evanjelium každému stvoreniu!“ (Mar. 16:15) Ako by však mohli takú veľkú zodpovednosť naplniť? Ako by dokázali “každé stvorenie“ presvedčiť o tom, že je ich zvesť pravdivá? Počas pozemskej služby Pána Ježiša bola svedkom Jeho zázrakov len úzka skupina ľudí. Je možné, že počúvajúc, ako na nich Ježiš kladie tento nesmierny záväzok, si dané otázky kládli aj samotní apoštolovia. Čo by si bez Neho počali?

Počiatok

Markovo evanjelium sa označuje aj ako evanjelium dokonalého Služobníka a začína sa týmito slovami: „Počiatok evanjelia Ježiša Krista, Syna Božieho.“ (Mar. 1:1) Nádherné vyhlásenie! Ak by sme čítali ďalej, rýchlo by sme zistili, že Otec výslovne potvrdzuje z neba synovstvo Ježiša Krista: „Ty si ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo.“ (Mar. 1:11) Spoločne s Duchom Svätým v podobe holubice išlo o dvojnásobné osvedčenie. Na konci Markovho evanjelia čítame, že učeníci „kázali všade a Pán spoluúčinkoval a potvrdzoval slovo tým, že ho sprevádzali divy.“ (Mar. 16:20) Pokračovali v diele, ktoré začal počas pôsobenia na tomto svete Pán Ježiš, ale nie bez Jeho moci.

Boží zámer so znameniami

Pán povedal, že „uverivších budú sprevádzať... znamenia.“ (Mar. 16:17) Je však potrebné zodpovedať otázky, čo sú to znamenia a prečo boli pri Ježišovej pozemskej službe nevyhnutné. Ján ich vo svojom evanjeliu často zmieňuje a azda aj vhodne rekapituluje: „A tak aj mnoho iných divov učinil Ježiš pred svojimi učeníkmi, ktoré nie sú napísané v tejto knihe. Ale toto je napísané nato, aby ste verili, že Ježiš je Kristus, Syn Boží, a aby ste veriac mali život v jeho mene.“ (Jána 20:30–31)

V Markovi 16:14 karhá Pán Ježiš tých istých jedenástich za „neveru a tvrdosť ich srdca“. Znamenie tak nebolo len zázrakom, ktorý mal manifestovať Ježišovu moc nad chorobami, prírodou, démonmi či dokonca samotnou smrťou, ale v prvom rade špecifickým aktom, ktorý mal ľudí priviesť k viere v Neho. Tí mali ako svedkovia zázraku pochopiť, že Boh ním ohodnoverňuje muža, ktorý ho robí, a posolstvo, ktoré ho sprevádza. Spomeňme si na Mojžiša, ktorého poslal Boh, aby vyslobodil izraelský národ z egyptského otroctva, či Eliáša s Elizeom, ktorí izraelskému národu zvestovali, že odpadol od pravého Boha. Znamenia mali potvrdiť toho, koho so Svojou zvesťou poslal Boh.

Potvrdenie

„Židia žiadajú znamenia“, napísal apoštol Pavel do Korintu. (1.Kor. 1:22) Nečítame vari o tom istom v evanjeliách? V 8. kapitole Markovho evanjelia prišli za Pánom Ježišom farizeji, „vyhľadávajúc od neho znamenie z neba, pokúšajúc ho.“ (Mar. 8:11) Taká nevera Pána zarmútila „a zavzdýchnul vo svojom duchu a povedal: Čo toto pokolenie vyhľadáva jaké znamenie?“ (Mar. 8:12) Na Olivovej hore mu štyria učeníci položili otázku: „Povedz nám, kedy to bude, a čo bude znamením, keď sa to všetko bude mať plniť?“ (Mar. 13:4) Ján, ktorý vo svojom evanjeliu zaznamenal mnoho znamení, taktiež uvádza ako ich výsledok vieru v Pána Ježiša. „Tento počiatok divov učinil Ježiš v Galilejskej Káne a zjavil svoju slávu, a jeho učeníci uverili v neho.“ (Jána 2:11) „Uverili mnohí v jeho meno vidiac jeho divy, ktoré činil.“ (Jána 2:23) Apoštolov, ktorí boli počas pozemskej služby Pána Ježiša svedkami mnohých znamení, muselo v kontexte splnenia Jeho prikázania veľmi

povzbudiť zasľúbenie, že ich budú sprevádzať rovnaké znamenia.

Pokračovanie

V celom Markovom evanjeliu robí Pán Ježiš zázraky. Ak si toto rýchlo plynúce evanjelium čítame, tak vidíme, že Pán Ježiš je ako Boží syn prezentovaný a potvrdený dvojako: dvakrát Otcovým vyhlásením z neba a súčasne mnohými zázrakmi, ktoré činí. Jeho učeníci sa teraz majú vydať do celého sveta, počnúc Jeruzalemom a celým Judskom, pričom sprevádzať ich budú znamenia, medzi ktorými sa nachádza aj „hovorenie [1*]***novými jazykmi***". (Mar. 16:17) Musíme si uvedomiť, že „jazyky sú na znamenie, a nie tým, ktorí veria, ale neveriacim." (1.Kor. 14:22) Uvidíme, že nové jazyky zohrajú dôležitú úlohu už o niekoľko dní, kedy budú neveriaci Židia z mnohých oblastí prítomní v Jeruzaleme.

Toto zasľúbenie je vzhľadom na sprievodné znamenia dočasnej povahy, nebude trvať do skonania sveta. V závere Matúšovho evanjelia sa píše o skonaní sveta a nespomínajú sa tam žiadne znamenia, ale autorita Pána Ježiša a nutnosť učiť nových veriacich, aby zachovávali všetko, čo On naučil apoštolov. V závere Markovho evanjelia je napísané, že apoštolovia „kázali všade a Pán spoluúčinkoval a potvrdzoval slovo tým, že ho sprevádzali divy." (Mar. 16:20) Porozumieť dočasnému charakteru znamení opísaných v 16. kapitole Markovho evanjelia nám pomáha pisateľ listu Židom, ktorý nás informuje, že veľké spasenie, ktorého sme účastní, a o ktorom najprv hovoril Pán, „nám ztvrdili tí, ktorí ho počuli, pri čom spolu svedčil Bôh znameniami a zázrakmi a rôznymi mocami a udeľovaním Svätého Ducha." (Žid. 2:3–4) Boh nám hovorí, že tí, ktorí počuli Pána Ježiša, vydali mimoriadne svedectvo prostredníctvom znamení, medzi ktoré patrili aj cudzie jazyky. Je preto zjavné, že znamenie jazykov bolo dôležité najmä pre židovský národ, a že apoštolovia si boli vedomí toho, že Pán s nimi pri ich cestách a kázaní evanjelia pracuje a mali z toho veľkú radosť.

Znamenia mali potvrdiť toho, koho so Svojou zvesťou poslal Boh.

V Kristovom zasľúbení o potvrdení evanjelia znameniami je badateľný nezmerný Boží záujem o blaho ľudskej duše. Aké očakávanie museli mať apoštolovia, keď premýšľali nad svojím veľkým poslaním!

Pamätajme, že aj dnes sme za napĺňanie tohto veľkého poslania zodpovední. Aj keď nás už nesprevádzajú znamenia, máme úplnú istotu, že Boh má stále intenzívny záujem na spasení duší a Kristus je stále plne spôsobilý duše zachrániť.

1 * ***nové jazyky*** *= jazyky iných národov; apoštolovia „začali hovoriť* ***inými jazykmi*** *tak, ako im dával Duch vysloviť sa." Skut. 2:4; boli to jazyky cudzích národov. Pozn.prekladateľa.*

„Vtedy povedali tí mužovia: Nenájdeme nijakej príčiny proti tomuto Danielovi, krome ak by sme našli proti nemu niečo dotyčne zákona jeho Boha." (Daniel 6:5)

Sto dvadsať satrapov a tri kniežatá (z ktorých bol Daniel prvý) vládli nad Dáriovým kráľovstvom. Bez pochybnosti boli títo muži najnadanejší vo vtedajšom svete. Vynikali ako intelektuálne, tak aj v správe provincií. No Daniel ich všetkých prevyšoval. Závisť ich doviedla k rozhodnutiu zbaviť sa ho. Zaumienili si, že musia na Daniela niečo nájsť. No po preskúmaní jeho života, jediné čo našli ako chybu, bola pravidelná modlitba odosielaná jeho Bohu. Keby bol náš život preskúmaný, bolo by to všetko, čo by naši žalobníci našli?

Balámove podobenstvá (3)

Philip Harding

Pozrime sa na základ a výsledok úplného ospravedlnenia Izraela – v tomto podobenstve ich je päť:

Nezmeniteľné Zasľúbenia (4.Moj. 23:19)

„Silný Boh nie je človek, aby klamal, ani syn človeka, aby ľutoval.“ Zasľúbenia o požehnaní Izraela a všetko, čo je s týmito zasľúbeniami spojené, záviselo na nezmeniteľnom Božom charaktere. „Či azda On povie a nevykoná? A keď hovoril, či neučiní tak, aby to stálo?“ (4.Moj. 23:19) Ani jeden zo sľubov daných Izraelovi nemôže zostať nenaplnený, pretože každý z nich je závislý na Slove Toho, ktorý nemôže klamať. Sú založené na bezpodmienečnej Božej zmluve. (1.Moj. 17:7; Žalm 105:10) Preto aj všetko, čo po tomto podobenstve nasleduje, spočíva na Božej nemeniteľnosti.

Neplatí to snáď aj v dnešnej dobe, nie sú snáď všetky požehnania a budúca sláva Božieho ľudu taktiež založené na nezmeniteľnom Božom charaktere, ktorý nemôže klamať? „Aby sme… mali silné potešenie my, ktorí sme unikli, uchopiť nádej, ktorá leží pred nami.“ (Žid. 6:18)

Nezmeniteľné Požehnanie (4.Moj. 23:20)

„Keď On dobrorečil, ja toho neodvrátim.“ Za týmito slovami je možné vidieť Božie rozhodnutie požehnať Izrael. Boh prevzal záležitosť Svojho ľudu a znovu opakuje svoje požehnanie, aj keď mu satan skáče do reči, aby ho znemožnil. Ešte predtým, ako sa Balám podujal ísť k Balákovi, Boh povedal o Izraeli: „požehnaní sú!“ (4.Moj. 22:12) Prostredníctvom Baláma teraz znie slovo, že sú požehnaní a to nemôže byť odvolané, zrušené alebo zmenené. Izaiáš 14:1 nám poukazuje na Hospodinovo milosrdenstvo ohľadne Izraela a Jeho požehnanie v tom, že ich vovedol do tejto zeme. V knihe proroka Izaiáša 51:1–11 je Božie uistenie na potešenie Izraela, že bude ako Éden a z neho bude vychádzať požehnanie pre celý svet.

Podľa Ezechielovho proroctva 36:25–27 dostane Izrael:

a) nový stav; „budete čistí“ (v.25); Boh odstráni ich nečistotu

b) novú prirodzenosť; „dám vám nové srdce“ (v.26); spurné srdce tohto národa bude zmenené na srdce milujúce Božie veci

c) nového ducha; „nového ducha vložím do vášho vnútra, (v. 26); ochotný duch sa bude riadiť Božou vôľou

d) novú silu – „svojho Ducha dám do vášho vnútra“ (v.27); moc Božieho Ducha bude viditeľná v ich konaní (v ich spôsobe života).

Nezmeniteľná Prítomnosť (4.Moj. 23:21)

„Hospodin jeho Boh je s ním.“ Izrael bol nielen ospravedlnený, požehnaný požehnaniami, ktoré nemôžu byť odvolané, ale navyše s ním bol Hospodin. Božia prítomnosť v Stánku je obrazom na koniec vekov, kedy Boh navždy postaví Svoju svätyňu uprostred Izraela. (Ezech. 37:26–28) Toho dňa sa Hospodinova sláva navráti k Izraelu a naplní Hospodinov Dom i celá zem bude žiariť slávou Hospodinovou. (Ezech. 43:1–5) Hospodinova prítomnosť uprostred Izraela spôsobí jeho vyvýšenie a vyvrhnutie ich nepriateľov. On bude udatný hrdina, veseliť sa bude nad Izraelom radosťou. (Sof. 3:17)

To isté sa týka aj svätých v tomto období. Vidíme Boha prebývať v strede nebeského ľudu. (Efež. 2:21; Zjav. 21:3) Či nie je Kristus uprostred svätých, ktorí sa zhromažďujú k Pánovmu menu na ktoromkoľvek mieste (Mat. 18:20)? Aká dôstojnosť, aká výsada, ale i zodpovednosť!

Neporaziteľné Knieža (4.Moj. 23:21)

„Radostné pokrikovanie kráľa v ňom.“ To je pokrikovanie radosti, lebo ich Mesiáš, Kráľ, Pán Ježiš Kristus, je medzi nimi pri slávnostnej oslave víťazstva. Na konci časov príde Ten, ktorého Izrael zavrhol a vyvrhol von, vo všetkej svojej sláve, aby

zničil jeho nepriateľov a priniesol mu vyslobodenie. V ten deň budú najprv žalostiť nad Tým, ktorého prebodli, a potom sa radovať, pretože skutočný „Kráľ bude kraľovať v spravodlivosti, a čo do kniežat, budú vládnuť podľa spravodlivého súdu.“ (Iza. 32:1) „A bude kraľovať ako Kráľ a bude rozumne robiť a bude činiť súd a spravodlivosť na zemi.“ (Jer. 23:5) Potom bude Izrael bývať bezpečne vo svojej zemi. Jeremiáš 23 hľadí do budúcnosti na Tisícročné kráľovstvo, kedy sa Pán Ježiš ako „spravodlivý výrastok“ zo semena Dávidovho zjaví v celej Svojej kráľovskej sláve, ako Kráľ kráľov a Pán pánov. Takto je kráľovský úrad a slávnostný charakter Izraelovho Vykupiteľa opísaný v celom Jeho majestáte a moci. (Zach. 14:9)

Neobmedzená Moc (4.Moj. 23:22)

„Silný Boh ich vyviedol z Egypta; vládu má, ako je vláda jednorožca.“ Jeho moc sa dokázala v tom, že ich vyviedol z Egypta. Je to tá istá moc, ktorá sa má na Izraeli zjaviť v ten prichádzajúci deň.

V ten deň sa otvorí cesta pre návrat do zasľúbenej zeme aj pre zostatok Izraela. Aby ich Hospodin vyslobodil, vo Svojom hneve sa obráti na Asýriu, Egypt a všetkých, ktorí budú proti Izraelu. Žiadna moc, použitá proti Izraelu, nebude stačiť na víťazstvo – „lebo nie je kúzla proti Jakobovi ani čarov proti Izraelovi.“ (4.Moj. 23:23) Nepriatelia už nikdy viac nebudú utláčať Izrael, lebo sa k nemu viac nepriblíži žiadna hrozba. V ten deň bude Jeruzalem nepremožiteľný a žiadna zbraň, vytvorená proti nim, nedosiahne svoj cieľ. (Iza. 54:15–17)

V knihe proroka Zachariáša 9:14–15 je živý opis Izraelského nepremožiteľného vojska, keď ich bude viesť a chrániť Pán Ježiš. Hospodin bude bojovať za nich a bude ich štítom. Ich víťazstvo bude také veľké, že si podmania a pohltia všetkých protivníkov. „Hľa, ľud, povstane ako levica a vzchopí sa ako mladý lev; neľahne dokiaľ nebude žrať koristi a nenapije sa krvi pobitých.“ (4.Moj. 23:24) Šťastný Izrael bude sláviť víťazstvo Božej milosti, bude spasený a chránený Hospodinom, a všetci jeho nepriatelia budú Ním porazení. Keď uvažujeme o slávnej budúcnosti Izraela, ako nám ju podáva toto podobenstvo, iste nás neprekvapí slávnostné zvolanie: „Čo všetko učinil silný Boh!“ (4.Moj. 23:23)

Či nie je Kristus uprostred svätých, ktorí sa zhromažďujú k Pánovmu menu na ktoromkoľvek mieste (Mat. 18:20)? Aká dôstojnosť, aká výsada, ale i zodpovednosť!

„A ty, Betleheme, zem Júdova... z teba mi vyjde vodca, ktorý bude pásť môj ľud, Izraela.“ (Mat. 2:6)

„Aby sa naplnilo, čo bolo povedané od Pána skrze proroka, ktorý povedal: Z Egypta som povolal svojho Syna.“ (Mat. 2:15)

„A prijdúc ta býval v meste zvanom Nazarete, aby sa naplnilo, čo bolo povedané skrze proroka, že sa bude volať Nazarejský.“ (Mat. 2:23)

Pán Ježiš Kristus naplnil viac ako 300 Mesiášskych proroctiev. To nebola iba náhoda. On bol Mesiáš! V tom čase nebolo v ľudskej moci zariadiť, aby niekto bol súčasne z Betlehema, Egypta a Nazareta. Len Boh mohol urobiť takú vec. My sa Mu dnes klaniame – naplneniu všetkých Božích zasľúbení a plánov.

„Ty si môj Syn“ (2)

Robert E Surgenor, USA

Vzkriesený očisťovateľ hriechu (Žid. 1:3)

Aká nádherná Kristova vôňa sa šíri z úvodných výpovedí listu Židom! Všimnime si, že Boh hovorí vo Svojom Synovi (1:1–2), hovorí Svojmu Synovi (1:5–13) a hovorí o Svojom Synovi (1:2–4). Ako tento list pokračuje ďalej, môžeme zistiť, že Hovorca vystupuje ako predstaviteľ Boha (1:2), ako Stvoriteľ, ktorý udržiava všetky veci týkajúce sa rozsiahleho vesmíru, ako Očisťovateľ hriechu, ktorý trpel vonku za bránou, vyvýšený Pán sediaci po pravici Veličenstva na výsostiach (1:3), a napokon ako Syn ctený ako Boh (1:8). V tom božskom Hovorcovi, vesmírnom Dedičovi, Stvoriteľovi, Otcovom zástupcovi, absolútnom Pánovi vesmíru, ochotnom Očisťovateľovi hriechu a slávnom najvyššom Kráľovi, teda poznávame sedmoraké vyjadrenie Kristovho božstva.

Pozorný čitateľ si tiež istotne všimne šestoraké svedectvo Písem Starého Zákona, ktoré sa týka Krista.

1. „Môj Syn si ty; ja som ťa dnes splodil.“ (1:5); citát zo Žalmu 2:7 odhaľuje Synove zjavenie.
2. „Ja mu budem Otcom, a on mi bude Synom (1:5; 2.Sam. 7:14); poukazuje na Božie zaľúbenie a lásku k Synovi.
3. „A nech sa mu klaňajú všetci anjeli Boží“ (1:6), prevzaté z 5.Moj. 32:43 (Septuaginta–grécky preklad Starého Zákona) a zobrazuje klaňanie anjelov a ich úctu voči Synovi.
4. „Tvoj trón, ó, Bože, na vek veku…“ (1:8); slová Žalmu 45:6–7 poukazujú na nadvládu a božstvo Syna.
5. „A ty si, Pane, v počiatkoch založil zem…“ (1:10); citát Žalm 102:25–27 zdôrazňuje Synovu moc vo stvorení a Jeho večný charakter.
6. „Seď po mojej pravici, dokiaľ nepoložím tvojich nepriateľov za podnož tvojich nôh“ (1:13); prevzaté zo Žalmu 110:1, čo pred nás predkladá Synovu absolútnu súdnu moc a autoritu.

Ak máme tieto pravdy na zreteli, iste môžeme spolu s autorom nasledujúcej piesne zvolať:

Otče milosrdenstiev! V Tvojom Slove

aké nekonečné svietia slávy!

Nech je naveky Tvoje meno ctené

pre tieto nebeské riadky!

V akom presnom poradí sleduje božský Autor Svätého Písma v liste Židom cestu Božieho Milovaného! On nám pripomína Jeho cestu medzi ľuďmi, keď hovoril o Otcovi (1:1–2); Jeho utrpenie ako prostredníka na dreve (1:3); Jeho slávne zmŕtvychvstanie (1:5); Jeho budúce zjavenie v tisícročnej sláve (1:6); Jeho víťazné vystúpenie do nebies (1:8–9); a konečne i Jeho dokonalosti po celú večnosť (1:10–12). Všimnite si, ako Ho v piatom verši oslovuje: **„Môj Syn si ty; ja som ťa dnes splodil.“** V deň vzkriesenia („dnes“) Boh vyvádza Pána Ježiša a oslovuje Ho ako Svojho Syna! To presne zodpovedá listu Rimanom 1: „Určenom Synovi Božom v moci podľa Ducha svätosti zo zmŕtvychvstania mŕtvych, o Ježišu Kristovi, našom Pánovi.“ (Rim. 1:4) Tu si musíme dať pozor. Od večnosti bol Božím Synom, a rovnako je ním aj teraz, ale počas Jeho putovania v tele bola Jeho moc v plnej miere skrytá pred ľudským zrakom. Prostredníctvom Jeho zmŕtvychvstania sa táto moc prejavila v plnej sláve. Veríme, že slová „Duch svätosti“ tu nie sú použité na označenie Jeho božskej prirodzenosti, ktorá je opakom Jeho nepadlej ľudskej prirodzenosti, ale iste ide o samotného Božieho Svätého Ducha. Kristus zomrel kvôli hriechu, ale teraz, keď vstal z mŕtvych mocou Ducha, už nad Ním smrť nepanuje. (Rim. 6:9–10) Na základe toho bol Ten ukrižovaný v slabosti (2.Kor. 13:4) vzkriesený a Boh mu zveril všetku moc, čo sprevádzalo Otcove uisťujúce prehlásenie: „Môj Syn si ty; ja som Ťa dnes splodil (vyviedol ťa).“ (Žid 1:5) Za týmito slovami je uvedený citát z 2.Samuela 7:14, kde hovorí prorok Nátan v Božom mene Dávidovi o jeho

synovi Šalamúnovi: „Ja mu budem Otcom, a on mi bude synom“. V tomto prípade ide o výstavbu Božieho domu. Toto proroctvo predvída ďalekú budúcnosť, kedy bude Dávidov potomok, Pán Ježiš Kristus, budovať Svoju Cirkev (Mat. 16:18), ten jediný chrám, kde bude Boh skutočne prebývať (Ef. 2:20–22).

V liste Židom Svätý Duch so záľubou zobrazuje Kristovu výnimočnosť. V 1. kapitole je zdôraznená Jeho nadradenosť nad anjelmi, v 2. kapitole nad Adamom, v 3. kapitole nad Mojžišom, v 4. kapitole nad Jozuom, v 5. kapitole nad Áronom, v 7. kapitole nad Levitským kňazstvom, v 8. kapitole nad Starou Zmluvou, v 9. a 10. kapitole nad všetkými rituálmi a obeťami Starého Zákona, v 11. kapitole nad všetkými velikánmi viery. Zatiaľ čo sa 2. kapitola zaoberá Kristom ako človekom a Jeho nadradenosťou nad všetkými **pozemskými bytosťami**, v 1. kapitole môžeme sledovať Kristove božstvo a Jeho nadradenosť nad **nebeskými bytosťami.** Bratia si 9. verš z 1. kapitoly: „Preto ťa pomazal… Boh olejom plesania nad tvojich účastníkov“ vysvetľujú rôznym spôsobom. Niektorí veria, že medzi Jeho „účastníkov“ patria všetci ostatní králi, iní význam tohto slova zužujú len na tých kráľov, ktorí sedeli na Dávidovom tróne, pretože v predchádzajúcich veršoch sa spomína Kristova berla a Jeho kráľovstvo. Ďalší veria, že „účastníci“ sú Jeho vykúpení v sláve. No, my veríme, že primárnym významom celej tejto kapitoly nie je Kristova nadradenosť nad kráľmi (či už všetkými, alebo iba Júdovými), alebo vykúpeným Božím ľudom, ale skôr Jeho výnimočnosť v porovnaní s anjelmi. (porovnajte v. 1:4–8 s 1:13–14) V 13. verši nie je porovnanie s kráľmi alebo vykúpenými, pretože Boh hovorí: *„Seď po mojej pravici, kým nepoložím tvojich nepriateľov za podnož tvojich nôh“,* ale s anjelmi. (v.13) Predmet Kristovej nadradenosti nad anjelmi teda pokračuje ďalej, a týka sa aj 9. verša. My teda týmto veršom rozumieme tak, že „účastníci“ („priatelia“ alebo „spoločníci“) sú svätí Boží anjeli, ktorí sú spoluúčastníkmi budúcej zvrchovanej vlády Mesiáša nad stvorením, ktoré okúsilo vykúpenie. Oni dostali podiel na rovnako slávnom a bezhriešnom stave spolu s Ním. Význam celej tejto kapitoly je taký, že anjelom patrí omnoho nižšie postavenie ako Kristovi. On bol pomazaný olejom plesania omnoho viac.

Pokiaľ ide o toto pomazanie, sme toho názoru, že nejde o zasvätenie do nejakého úradu, ako to zažil Áron a jeho synovia (3.Moj. 8), alebo pomazanie podľa Skutkov 10:38. Ale ide skôr o pomazanie súvisiace s mnohými prejavmi radosti a plesania, lebo je opísané *„ako olej plesania“*, skôr slávnostné a víťazné pomazanie ako inauguračné. Jeho význam je v tom, že Ten Svätý, ktorý miloval spravodlivosť a nenávidel neprávosť, dokončil Svoje spravodlivé chodenie v ľudskom rode na zemi. Pri Jeho návrate späť do slávy (vzal si so Sebou bezúhonnú ľudskosť) Ho Boh pri tej slávnostnej príležitosti víťazoslávnej oslavy Jeho dokonaného diela pomazal. Vchádza do slávy a je uctievaný ako Pán nad všetkých. Anjeli, Jeho „účastníci“ (priatelia) hľadia na túto slávnostnú udalosť so svätým údivom a radosťou! On je obrazom neviditeľného Boha, lebo v Ňom je stvorené všetko, je pred všetkým a všetko v Ňom povstalo a stojí, a On je hlavou tela, cirkvi, aby bol On vo všetkom prvý. (Kol. 1:15–18) Kiežby bol tento Človek súčasťou nášho života v každom čase!

„Lebo sám Pán s veliteľským povelom a s hlasom archanjela a s trúbou Božou zostúpi s neba, a mŕtvi v Kristu vstanú najprv.“ (1.Tes. 4:16)

Náš Spasiteľ išiel na Golgotu ako baránok. Keď Mu zlorečili, On nezlorečil. Jeho správanie na kríži sa vyznačovalo tichou podriadenosťou a Jeho najhlasnejším vyjadrením bolo zvolanie, keď zveril Svojho ducha Otcovi. Na Golgote neodznel „veliteľský povel“. No, keď príde chvíľa, aby zostúpil zo Svojho nebeského trónu a vychvátil k Sebe Svoju nevestu, vydá ten „veliteľský povel“. Tento Jeho veliteľský povel povolá Cirkev – nevestu, aby sa s Ním stretla v oblakoch. Ten veliteľský povel bude znamenať naplnenie Jeho radosti a nášho spasenia.

Dobré zvesti z neba

UVAŽOVANIE NAD MOŽNOSŤAMI

Často nám hovoria, že ak sa rozhodujeme, musíme posúdiť všetky kritériá, zvážiť všetky možnosti a pozerať sa na problém z každej strany. To je dobrá rada, ktorá sa vyskytuje aj vo Svätom Písme.

Múdry muž Šalamún v knihe Prísloví 6:6–8 napísal: „Choď k mravcovi, leňoch; viď jeho cesty a zmúdrej. On, ktorý nemá vodcu ani správcu ani panovníka, pripravuje v lete svoj chlieb; zhromažďuje svoju potravu v čas žatvy.“ To je tiež dobrá rada. Máme sa naučiť usilovnosti od mravca! Sotva by nás mohol niekto požiadať, aby sme uvažovali o menšej bytosti. Mohli by sme snáď rozmýšľať o tradičnej múdrosti orla, alebo o ľstivosti líšky. Ale mravec! Je snáď cieľom toho zdôraznenie našej malosti, slabosti a má nás to priviesť k pokore?

Čomu sa to máme naučiť? Mravec nemá učiteľa, „nemá vodcu, správcu alebo panovníka“, a predsa má prirodzenú vrodenú inteligenciu, takže „pripravuje v lete svoj chlieb, zhromažďuje svoju potravu v čas žatvy“. Vie, že prídu aj zlé dni a pokým má možnosť, robí si zásoby. Nie je ako kobylka, ktorá v lete spieva a športuje, a potom v zime zahynie. Poučili ste sa z toho, alebo žijete tak, ako keby nejestvoval žiadny zajtrajšok a večnosť? Veľký muž Mojžiš sa vo svojich dňoch modlil za ľud: „Oj, aby boli múdri, aby to pochopili, aby porozumeli tomu, čo bude s nimi potom.“ (5.Moj. 32:29) Milý čitateľ, smrť nie je koniec. Všetci sa musíme stretnúť s večnosťou a ak sa na ňu nepripravíte, okúsite temnotu Božieho súdu. Šalamúnove slová sú veľmi vážne: „Lebo keby aj mnoho rokov žil človek, nech sa raduje v nich vo všetkých a nech pamätá na dni temnosti, lebo ich bude mnoho. Všetko , čo prišlo, je márnosť.“ (Kaz. 11:8)

Prorok Ámos vo svojom proroctve (4:12) uvádza: „priprav sa v ústrety svojmu Bohu“. Ako sa môžeme pripraviť na večnosť a na toto nevyhnutné stretnutie s Bohom? Odpoveď sa nachádza v liste Židom 12:3: „Lebo považte toho, ktorý strpel od hriešnikov také sebe protirečenie.“ Vyzýva nás, aby sme zvážili, teda preskúmali túto *Osobu.* Všimnite si, prosím, že to nie je náboženstvo alebo nejaká filozofia, ale Osoba. Kto je To? Ten istý list obsahuje aj odpoveď (1:1–2): „Jeho Syn, ktorého ustanovil za dediča všetkého, skrze ktorého učinil aj veky, ktorý súc odbleskom jeho slávy a obrazom jeho podstaty a nesúc všetko slovom svojej moci a učiniac si skrze samého seba očistenie od našich hriechov posadil sa po pravici Veličenstva na výsostiach.“ On je jediný Boží Syn, ktorý je aj Stvoriteľom a Udržiavateľom všetkého stvorenia.

No musíme si všimnúť aj Jeho zanietenie, „strpel od hriešnikov také sebe protirečenie“. To nás privádza ku krížu na Golgote, kde „On vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo.“ (1.Pet. 2:24) Milý čitateľ, tam môžeš nájsť spasenie. Premýšľaj o Jeho smrti a pýtaj sa, prečo prišiel Boží Syn na zem zomrieť? Odpoveď môžeš nájsť v Biblii: „Kristus zomrel za naše hriechy.“ (1.Kor. 15:3) „Lebo toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom, aby sme my boli spravodlivosťou Božou v ňom.“ (2.Kor. 5:21) „V ktorom máme vykúpenie skrze jeho krv, odpustenie hriechov podľa bohatstva jeho milosti.“ (Efež. 1:7)

Reálnosť a dôležitosť takéhoto uvažovania je zaznamenaná aj v slovách Žalmistu 50:22: „A tak teda rozumejte tomu, vy, ktorí zabúdate na Boha, aby som nejako neuchvátil, a nebolo by toho, kto by vytrhol.“ Pre všetkých, ktorí neuvažujú ako mravec a stretnú sa s Bohom bez prípravy, nebude žiadne *bezpečné miesto (úkryt),* „aby som nejako neuchvátil! *Nebude Spasiteľa* „kto by vytrhol“. Aké hrozné! Buďme múdri a uvažujme o týchto veciach pozorne.

Preskočím vás

David Hamilton, Midland Park, New Jersey

Môže sa zdať, že ide len o niekoľko jednoduchých slov. Tieto slová však mali hlboký význam pre najstaršieho (prvorodeného) v každej izraelskej rodine. Týchto slov sa húževnato držali počas niekoľkých po sebe nasledujúcich dní. Očakávali noc, ktorá sa nemala podobať na žiadnu inú zo všetkých predchádzajúcich.

Boh sa rozhodol – je potrebné vykonať súd. Čoskoro malo začať veľké Božie finále, ktoré zlomí aj to najtvrdšie srdce faraóna. Avšak predtým, ako sa mohlo naplniť zasľúbenie „preskočím vás“, bolo potrebné vykonať štyri kroky. Boli to :

VYHLÁSENIE SÚDU

Boh znášal faraónovu vzburu už dosť dlho. Konečne sa priblížil záverečný úder. Mal zomrieť prvorodený v každej rodine, ktorý nebol pod Božou záštitou. Toto rozborí pevnosť, ktorá držala Boží ľud v rabstve po dlhé roky. Bolo to vážne, konečné a smrteľné pre tých, ktorí boli v jeho dosahu. „Vykonám súdy, ja Hospodin.“ (2.Moj. 12:12) Mohlo to snáď byť ešte jasnejšie?

Boh, ktorý sa nám dnes prihovára skrze Svoje Slovo (Bibliu), hovorí: „Duša, ktorá hreší, tá zomrie.“ (Ezech. 18:4) Hovorí aj: „Odplata za hriech je smrť.“ (Rim. 6:23) Táto zvesť je ako krištáľ jasná: pre náš hriech prichádza smrť. A to nielen prirodzená, telesná smrť, ale predovšetkým večná, duchovná smrť. To znamená, že hriešnik bude naveky zahnaný preč z Božej prítomnosti, bude stratený a po celú večnosť v pekle. Každý urobí dobre, ak sa opýta: „Je tu ešte nejaká nádej? Aké sú možnosti úniku?“

JE POTREBNÉ PRINIESŤ OBEŤ

Boh našiel spôsob, ako mohol byť najstarší v každej rodine zachránený pred súdom. Nebolo to „spravodlivé“ – zabili nevinného baránka. Ten baránok neurobil nič zlé. V skutočnosti bol tento baránok viac ako nevinný, „musel byť bezvadný“. (2.Moj. 12:5) Keď sa prvorodení pozerali na scénu, ktorá sa práve odohrávala, bol v nich pocit vďačnosti? Pred nimi ležal hrozný, a predsa prepotrebný prostriedok na ich záchranu. Súd za nich strpel niekto iný.

Keď vidíte, že sa približuje neodvratný Boží súd, zahľaďte sa na nevinného, bezvadného „Božieho Baránka“, Jeho Syna, Ježiša Krista. Ján Krstiteľ prídáva: „... ktorý sníma hriech sveta.“ (Jána 1:29) Len On sám je jediným prostriedkom na vašu záchranu. On sa stal obeťou za hriech na Golgote, nevinnou, čistou obeťou, ktorý dal Svoj život, vylial Svoju krv, aby vás mohol očistiť od vášho hriechu. Obeť Pána Ježiša Krista na Golgote je jediným prostriedkom, pomocou, ktorou môže hriešnika urobiť dobrým (ospravedlniť ho) a „preskočiť vás“. Na základe toho sa opýtajte: „Ako z toho môžem mať úžitok, ako si to privlastním?“

MUSELA SA POUŽIŤ KRV

Krv obeti baránka sa musela zachytiť do nádoby. Môžeme si predstaviť otca, ktorý vezme túto nádobu a „viazaničku“ yzopu, namočí ju do krvi a potrie ňou veraje dverí, aj ich vrchný prah. Prvorodený to pozoruje pohrúžený do očakávania a sleduje, aby bolo všetko v súlade s tým, čo Boh prikázal.

SPOLIEHANIE NA OBEŤ

To nám hovorí o viere. Boh poskytol spôsob, my ho jednoducho prijímame spoliehaním na Jeho Slovo. A keď to robíme, tak vlastne „používame krv“. Nič nemusíme „konať“ telesne, len jednoducho prijímať to, čo sa už udialo na kríži na Golgote. Práve tam, kde náš Pán Ježiš Kristus skoncoval s hriechom vyliatím Svojej drahocennej krvi. „Použili“ ste už krv? Najstarší syn pozoroval všetko, čo sa tam odohrávalo a jednoducho vstúpil do domu. Za neho vykonal dielo niekto iný, jeho úlohou bolo iba vojsť dovnútra. Vtedy bude Boh spokojný. Boh povedal: „Ja vykonám...“. Všimnite si, že krv bola pre Hospodina. Prvorodený bol v dome. Krv bola zvonku; bolo to znamenie, ktoré mal vidieť Boh. Keď Boh dnes hľadí na obeť Pána Ježiša, je úplne spokojný. Ste aj vy?

Jeho dielo je dokonané. Pisateľ piesne povedal: „Dielo, ktoré spasí, je vykonané.“ On nežiada od nás nič viac, len aby sme sa spoľahli vierou. On „preskočí“. Súd zostáva! Trest zniesol niekto iný a my sme slobodní. Boh sa o to postaral. Zostáva len to, aby ste vierou v Božie Slovo urobili krok vpred. On hovorí: „Žiadneho, kto príde, nevyženiem von.“ Vykročte teraz a ukryte sa pod Jeho krv! On zasľúbil: „Preskočím vás.“

SLOVO PRAVDY

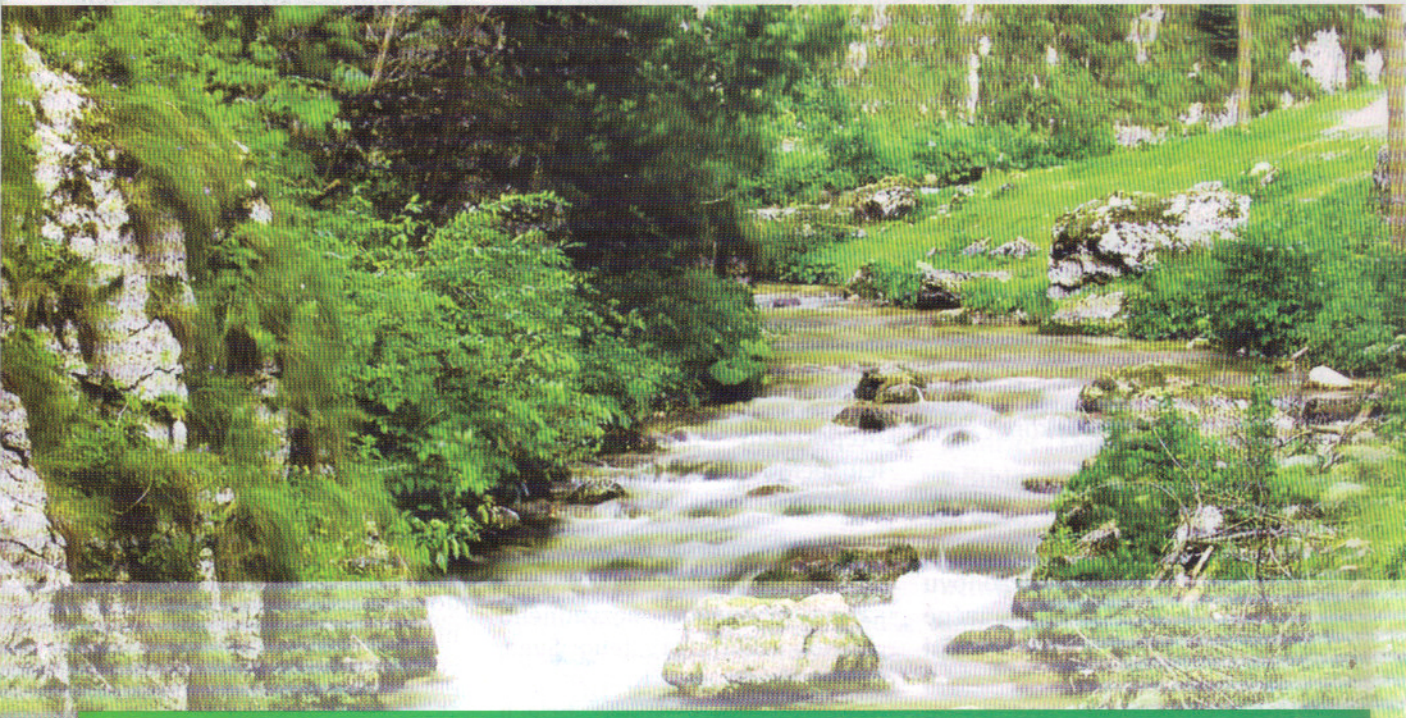

„Niektorá cesta je priamou pred človekom; ale jej koniec cestami smrti."
(Príslovie 16:25)

Niektorí ľudia predpokladajú, že veľkú pyramídu v Egypte stavali v súlade s uhlom lomu svetla a že starí Egypťania verili, že sa duša ich vládcu povznesie do neba na lúči slnečného svetla. Faraón vedel, že má dušu a veril, že existuje nebo, ale nedostal sa tam, lebo lúč slnečného svetla nikdy neodnesie žiadnu dušu do slávy; Pavel mal „túžbu zomrieť a byť s Kristom" (Fil. 1:23), ale jeho istota bola založená na skutočnosti, že Pán Ježiš Kristus zomrel za neho na kríži, a pre Kristovu smrť boli jeho hriechy odstránené. Všetci, ktorí tomu veria, budú jedného dňa prenesení Ním do neba. Budete tam aj vy?

ISSN 1451-1991
9 771451 199001

www.slovopravdy.com